

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-82-08

Druk nr 779
Warszawa, 11 lipca 2008 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o ratyfikacji Umowy między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii w sprawie procedury przekazywania osób pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią, podpisanej w Wiedniu dnia 28 czerwca 2006 r.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanej regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych zostali upoważnieni Minister Spraw Zagranicznych i Minister Sprawiedliwości.

(-) Donald Tusk

W imieniu Rzeczypospolitej Polskiej
PREZYDENT RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 28 czerwca 2006 roku została podpisana w Wiedniu Umowa między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii w sprawie procedury przekazywania osób pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią.

Po zaznajomieniu się z powyższą Umową, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej oświadczam, że:

- została ona uznana za słuszną zarówno w całości, jak i każde z postanowień w niej zawartych,
- jest przyjęta, ratyfikowana i potwierdzona,
- postanowienia Umowy będą niezmiennie zachowywane z uwzględnieniem oświadczeń dotyczących artykułu 3 ustęp 4, artykułu 6 ustęp 2, artykułu 7 ustęp 2, artykułu 9 ustęp 3, artykułu 10 ustęp 1 oraz artykułu 28 ustęp 2 powyższej Umowy.

Na dowód czego wydany został akt niniejszy, opatrzony pieczęcią Rzeczypospolitej Polskiej

Dano w Warszawie, dnia

PREZYDENT
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

PREZES RADY MINISTRÓW

U S T A W A

z dnia

o ratyfikacji Umowy między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii w sprawie procedury przekazywania osób pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią, podpisanej w Wiedniu dnia 28 czerwca 2006 r.

Art. 1. Wyraża się zgodę na dokonanie przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikacji Umowy między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii w sprawie procedury przekazywania osób pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią, podpisanej w Wiedniu dnia 28 czerwca 2006 roku.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

I. Geneza Porozumienia

W stosunkach Unii Europejskiej z Republiką Islandii i Królestwem Norwegii istnieje szeroki zakres regulacji związanych z problematyką pomocy prawnej w sprawach karnych. Zrodził się on z potrzeby zacieśnienia współpracy w dziedzinie zwalczania międzynarodowej przestępczości, czerpiąc doświadczenia z rozszerzenia Unii Europejskiej oraz przystąpienia Republiki Islandii i Królestwa Norwegii do Europejskiej Konwencji o ekstradycji, sporządzonej w Paryżu dnia 13 grudnia 1957 r. (dalej: Europejska Konwencja o ekstradycji)¹, efektów współdziałania Republiki Islandii i Królestwa Norwegii z państwami nordyckimi oraz dorobku prawnego Unii Europejskiej.

Konieczność przyjęcia procedur zapewniających przyspieszenie możliwości przekazywania osób ściganych zaowocowała przystąpieniem wszystkich państw członkowskich Unii Europejskiej oraz Królestwa Norwegii i Republiki Islandii do Europejskiej Konwencji o ekstradycji oraz Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu, sporządzonej w Strasburgu dnia 27 stycznia 1977 r. (dalej: Europejska Konwencja o zwalczaniu terroryzmu)².

Dalsza liberalizacja przepisów regulujących zasady ruchu osobowego i kontroli granicznej wewnątrz Wspólnoty nastąpiła pomiędzy państwami członkowskimi wskutek przyjęcia Układu między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluxu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, podpisanego dnia 14 czerwca 1985 r. (dalej: Układ z Schengen)³. Znaczące ułatwienia w ruchu transgranicznym przyczyniły się do zmiany charakterystyki przestępczości międzynarodowej, co spowodowało konieczność zapewnienia odpowiednich instrumentów pozwalających na

¹ Dz. U. z 1994 r. Nr 70, poz. 307 i 308.

² Dz. U. z 1996 r. Nr 117, poz. 557.

³ Tekst Konwencji opublikowany został w Dz. Urz. UE L 239/13 z 22.09.2000.

usprawnienie postępowań karnych. Skutkowało to zawarciem trzech Konwencji poświęconych ekstradycji w postaci Konwencji wykonawczej do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. między Rządami Państw Unii Gospodarczej Beneluksu, Republiki Federalnej Niemiec oraz Republiki Francuskiej w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach, sporządzonej w Schengen dnia 19 czerwca 1990 r. (dalej: Konwencja wykonawcza)⁴, Konwencji o uproszczonej procedurze ekstradycyjnej między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej, sporządzonej w Brukseli dnia 10 marca 1995 r.⁵ oraz Konwencji o ekstradycji między Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej, sporządzonej dnia 27 września 1996 r.⁶

W dniu 19 grudnia 1996 r. w Luksemburgu doszło do podpisania umowy między trzynastoma ówczesnymi państwami członkowskimi Unii Europejskiej (dalej: UE) – stronami Układu z Schengen a Republiką Islandii oraz Królestwem Norwegii. Dzięki postanowieniom umowy Republika Islandii oraz Królestwo Norwegii uzyskały status członków stowarzyszonych w ramach Konwencji⁷, co pozwoliło wszystkim państwom nordyckim na przyjęcie dorobku z Schengen.

Na dalszą współpracę między państwami członkowskimi UE a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii w zakresie wynikającym z postanowień umów z Schengen wpływ wywarł Traktat Amsterdamski. Od daty jego wejścia w życie w dniu 1 maja 1999 r. nastąpiła integracja instrumentów dorobku Schengen z dorobkiem prawnym Unii Europejskiej, co skutkowało jej kontynuowaniem w prawnych i instytucjonalnych ramach Unii Europejskiej.

W dniu 18 maja 1999 r. Unia Europejska zawarła z Republiką Islandii i Królestwem Norwegii umowę, dotyczącą włączenia tych dwóch państw w stosowanie i rozwój dorobku Schengen⁸, która weszła w życie w dniu 26 czerwca 2000 r.

⁴ Tekst Konwencji opublikowany został w Dz. Urz. UE L 239/19 z 22.09.2000.

⁵ Dz. Urz. WE C 78 z 30.03.1995.

⁶ Dz. Urz. WE C 313 z 23.10.1996.

⁷ Decyzja Rady 2000/777/WE z 1.12.2000 w sprawie stosowania dorobku Schengen w Danii, Finlandii, Szwecji oraz Islandii i Norwegii (Dz. Urz. UE L 309/24 z 9.10.2000).

⁸ Dz. Urz. WE L 176/36 z 10.07.1999.

W dniu 17 grudnia 2003 r. Rada Unii Europejskiej przyjęła decyzję w sprawie podpisania Umowy między Unią Europejską a Republiką Islandii oraz Królestwem Norwegii dotyczącej stosowania niektórych przepisów Konwencji z dnia 29 maja 2000 roku o pomocy prawnej w sprawach karnych pomiędzy Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej i Protokołu z 2001 roku⁹, obecnie poddaną procedurze ratyfikacyjnej w Rzeczypospolitej Polskiej.

W zbliżonym czasie przyjęto decyzję ramową Rady (2002/584/WSiSW) z dnia 13 czerwca 2002 r. o europejskim nakazie aresztowania i procedurach dostarczenia między państwami członkowskimi (dalej: decyzja ramowa w sprawie europejskiego nakazu aresztowania)¹⁰. Jej efektem było umożliwienie przekazywania osób na podstawie decyzji organów sądowych państw członkowskich celem wykonania orzeczenia, bądź prowadzenia postępowania przy zachowaniu kontroli odnoszącej się do badania przesłanek obligatoryjnej lub fakultatywnej odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania.

W stosunkach Unii Europejskiej z Republiką Islandii i Królestwem Norwegii zaowocowało to następnie podpisaniem Umowy między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii w sprawie procedury przekazywania osób pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią¹¹. Zgoda na podpisanie Umowy w imieniu Unii Europejskiej, z zastrzeżeniem jej późniejszego zatwierdzenia, została wydana jednomyślnie, decyzją podjętą przez Radę Unii Europejskiej (2006/697/WE) dnia 27 czerwca 2006 r. dotyczącą zawarcia Umowy między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii w sprawie procedury przekazywania osób pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią (dalej: decyzja w sprawie podpisania Umowy)¹². Podpisanie Umowy w imieniu Unii Europejskiej, Królestwa Norwegii i Republiki Islandii nastąpiło w Wiedniu dnia 28 czerwca 2006 r.

⁹ Dz. Urz. UE L 26/1 z 29.01.2004.

¹⁰ Dz. Urz. UE L 190/1 z 18.07.2002.

¹¹ Patrz: preambuła do Umowy.

¹² Dz. Urz. UE L 292/2 z 21.10.2006.

Umowa bazuje na rozwiązaniach zawartych w decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania, regulując współpracę między organami sądowymi państw członkowskich Unii Europejskiej oraz Republiki Islandii i Królestwa Norwegii w zakresie usprawnienia przekazywania osób w celu ścigania lub wykonania orzeczonych kar.

II. Potrzeba i cel związania się Umową

Określając warunki przystąpienia do Unii Europejskiej, Rzeczpospolita Polska zobowiązała się do przyjęcia do krajowego systemu prawnego konwencji z dziedziny wymiaru sprawiedliwości i spraw wewnętrznych, których nie można oddzielić od osiągnięcia celów Traktatu o Unii Europejskiej, sporządzonego w Maastricht dnia 7 lutego 1992 r. (dalej: TUE), a które do dnia przystąpienia zostały otwarte do podpisu przez obecne państwa członkowskie, a także tych, które zostały przygotowane przez Radę zgodnie z Tytułem VI TUE i których przyjęcie Rada zaleciła państwom członkowskim¹³.

Celem związania się przez Rzeczpospolitą Polską niniejszą Umową jest także uproszczenie przekazywania osób do celów ścigania lub wykonania wyroku pomiędzy państwami członkowskimi z jednej strony a Królestwem Norwegii i Republiką Islandii z drugiej strony.

Wprawdzie Umowa nie odwołuje się wprost do regulacji decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania, niemniej wykazuje z nią szereg podobieństw. Umowa zmierza do zagwarantowania wzajemnego uznawania orzeczeń o przekazaniu osoby ściganej i wykonywania kar pozbawienia wolności lub innych środków polegających na pozbawieniu wolności. Funkcjonowanie bardziej zaawansowanych form współpracy między państwami członkowskimi oraz w tym wypadku również Republiką Islandii i Królestwem Norwegii możliwe jest dzięki wysokiemu poziomowi wzajemnego zaufania do swoich systemów prawnych. Konsekwencją tego jest znaczne uproszczenie procedur związanych z przekazywaniem osób

¹³ Patrz: Akt dotyczący warunków przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej (...) do Unii Europejskiej z dnia 16 kwietnia 2003 r. (Dz. Urz. UE L 236 z 23.09.2003).

podejrzanych i skazanych, przy jednoczesnym zachowaniu prawa lub możliwości odmowy wykonania nakazu aresztowania.

III. Zakres przedmiotowy Umowy

Nakaz aresztowania, zgodnie z definicją przyjętą w Umowie, oznacza decyzję sądową wydaną przez państwo w celu aresztowania i przekazania przez inne państwo osoby wskazanej w nakazie, w celu przeprowadzenia postępowania karnego lub wykonania kary pozbawienia wolności, bądź innego środka polegającego na pozbawieniu wolności (art. 2 ust. 5).

Ma on zastosowanie wobec czynów, które w świetle prawa obowiązującego w wydającym nakaz państwie są zagrożone karą pozbawienia wolności lub innym środkiem polegającym na pozbawieniu wolności o maksymalnym wymiarze nie krótszym niż 12 miesięcy, lub też w przypadku, gdy zapadł wyrok lub wydano inny środek polegający na pozbawieniu wolności, o wymiarze nie krótszym niż cztery miesiące. Ponadto przekazanie osoby może nastąpić pod warunkiem, że czyny, w związku z którymi został wydany nakaz aresztowania, stanowią przestępstwo w myśl prawa państwa wykonującego (art. 3 ust. 1 i 2).

Umowa określa podstawy wyłączenia stosowania zasady podwójnej karalności. Są one analogiczne do treści art. 2 ust. 2 decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania oraz, w wyniku implementacji jego treści do prawa polskiego, do art. 607w Kodeksu postępowania karnego. Umowa umożliwia przekazywanie osób na mocy nakazu aresztowania, względem 32 kategorii przestępstw wymienionych w art. 3 ust. 4 Umowy, bez potrzeby weryfikacji podwójnej odpowiedzialności karnej za popełniony czyn, jeśli w wydającym nakaz państwie przestępstwa te zagrożone są karą pozbawienia wolności lub innym środkiem polegającym na pozbawieniu wolności o maksymalnym wymiarze nie krótszym niż trzy lata i zgodnie z definicją w prawie państwa wydającego nakaz.

Równocześnie, zgodnie z art. 3 ust. 4, możliwe jest złożenie deklaracji, że warunek podwójnej karalności, o którym jest mowa w ust. 2 tego artykułu, nie będzie stosowany do wskazanych enumeratywnie rodzajów przestępstw,

jeśli w wydającym nakaz państwie członkowskim zagrożone są one karą pozbawienia wolności lub innym środkiem polegającym na pozbawieniu wolności o maksymalnym wymiarze nie krótszym niż trzy lata.

Skorzystanie przez Rzeczpospolitą Polską z możliwości złożenia przedmiotowego oświadczenia ma na celu uregulowanie procedury przekazania osób niebędących obywatelami polskimi, w stosunkach z Republiką Islandii i Królestwem Norwegii, w sposób identyczny, jak ma to miejsce w odniesieniu do państw członkowskich Unii Europejskiej, oraz w przepisach art. 607w Kodeksu postępowania karnego. Z powyższych względów konieczne jest złożenie deklaracji następującej treści:

„Rzeczpospolita Polska deklaruje, w oparciu o zasadę wzajemności, że warunek podwójnej karalności, o którym mowa w art. 3 ust. 2 Umowy, nie będzie stosowany wobec osób niebędących obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej, gdy wniosek o przekazanie osoby na mocy nakazu aresztowania wynika z faktu popełnienia przez nią, w państwie wydającym nakaz, jednego z przestępstw wymienionych w art. 3 ust. 4 Umowy, jeśli w wydającym nakaz państwie zagrożone są one karą pozbawienia wolności lub innym środkiem polegającym na pozbawieniu wolności o maksymalnym wymiarze nie krótszym niż trzy lata”.

Podstawy do obligatoryjnej odmowy wykonania nakazu aresztowania definiuje art. 4 Umowy. Zalicza do nich przypadki, gdy:

- przestępstwo będące podstawą nakazu aresztowania jest objęte amnestią w państwie wykonującym nakaz i podlega jurysdykcji tego państwa z mocy jego prawa karnego,
- wobec osoby, której dotyczy wniosek, zapadło prawomocne orzeczenie w innym państwie, z zastrzeżeniem, że jeśli została orzeczona kara, to została ona wykonana lub jest wykonywana, lub też nie może być dłużej wykonywana w świetle prawa państwa, w którym nastąpiło skazanie,
- w świetle prawa państwa wykonującego nakaz osoba podlegająca nakazowi aresztowania z uwagi na jej wiek nie może być pociągnięta do odpowiedzialności karnej.

Art. 5 ust. 1 Umowy określa przesłanki fakultatywnej odmowy wykonania nakazu aresztowania, analogicznie do postanowień art. 4 decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania. W art. 5 ust. 2 Umowy statuuje się wobec państw obowiązek poinformowania Sekretariatu Generalnego Rady, które spośród przesłanek fakultatywnej odmowy wykonania nakazu, wyszczególnionych w ust. 1, traktowane będą przez państwo wykonujące jako obligatoryjne podstawy do odmowy wykonania nakazu. Sekretariat Generalny udostępnia otrzymane informacje wszystkim państwom oraz Komisji.

Umowa przyjmuje zasadę, że brak jest możliwości odmowy przekazania własnych obywateli, jak również odmowy wykonania nakazu, ze względu na charakter polityczny przestępstwa. Wyjątki zawarte w art. 6 i 7 Umowy wprowadzają jednak możliwość złożenia deklaracji przez strony Umowy.

Państwa mogą złożyć deklaracje, że będzie możliwa odmowa wykonania nakazu aresztowania w stosunku do przestępstw politycznych, za wyjątkiem przestępstw określonych w art. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu¹⁴ oraz usiłowania popełnienia lub współdziałania w popełnieniu przestępstw określonych w art. 3 ust. 3 Umowy i przestępstw wymienionych w art. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu, a także postanowień zawartych w art. 1, 2, 3, 4 decyzji ramowej Rady (2002/475/WSiSW) z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu (dalej: decyzja ramowa w sprawie zwalczania terroryzmu)¹⁵.

Z uwagi na obecną treść art. 55 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 607p § 1 pkt. 6 Kodeksu postępowania karnego, stanowiących że zakazane jest przekazanie osoby podejrzanej o popełnienie bez użycia przemocy przestępstwa z przyczyn politycznych lub gdy jego dokonanie będzie naruszać wolności i prawa człowieka i obywatela, zasadne będzie złożenie deklaracji przewidzianej w art. 6 ust. 2 Umowy, przewidującej możliwość stosowania w ustawodawstwie krajowym przesłanki odmowy wykonania nakazu aresztowania, gdy został on wydany w związku z przestępstwem politycznym lub popełnionym z przyczyn politycznych, za

¹⁴ Tekst Konwencji opublikowano w Dz. U. z 1996 r. Nr 117 poz. 557.

¹⁵ Tekst decyzji ramowej opublikowano w Dz. Urz. UE L 164/3 z 22.6.2002.

wyjątkiem rodzajów przestępstw wskazanych pośrednio w tym przepisie (przez odesłanie do typów przestępstw wskazanych w Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu i decyzji ramowej w sprawie zwalczania terroryzmu).

Z powyższych względów konieczne jest złożenie deklaracji następującej treści:

„Rzeczpospolita Polska deklaruje, że postanowienia art. 6 ust. 1 Umowy będą miały zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do przestępstw określonych w art. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu oraz usiłowania popełnienia lub współdziałania w popełnieniu przestępstw określonych w art. 3 ust. 3 Umowy i przestępstw wymienionych w art. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu, a także postanowień zawartych w art. 1, 2, 3, 4 decyzji ramowej w sprawie zwalczania terroryzmu”

Art. 7 ust. 2 Umowy przewiduje możliwość złożenia deklaracji, że obywatele Rzeczypospolitej Polskiej nie będą przekazywani lub zezwolenie na ich przekazanie będzie udzielane jedynie po spełnieniu ściśle określonych warunków.

Z uwagi na obecne brzmienie art. 55 ust. 2 pkt. 1 – 2 i ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, niezbędne będzie złożenie deklaracji z art. 7 ust. 2 Umowy, ze wskazaniem – zgodnie z uprawnieniem wynikającym z treści tego przepisu – że warunkiem wykonania nakazów aresztowania wobec obywateli Rzeczypospolitej Polskiej będzie stwierdzenie, że:

- czyn, którego nakaz dotyczy, nie został popełniony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej ani na polskim statku wodnym lub powietrznym oraz stanowił przestępstwo według prawa Rzeczypospolitej Polskiej lub stanowiłby przestępstwo według prawa Rzeczypospolitej Polskiej w razie popełnienia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zarówno w czasie jego popełnienia, jak i w chwili wpłynięcia nakazu (art. 55 ust. 2 pkt. 1 – 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej),
- nie dotyczy osoby podejrzanej o popełnienie, bez użycia przemocy, przestępstwa z przyczyn politycznych lub jego dokonanie nie będzie

naruszać wolności i prawa człowieka i obywatela (art. 55 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej).

Złożenie oświadczenia w przedstawionym zakresie pozwoli na stosowanie spójnych rozwiązań dla nakazów aresztowania pochodzących z krajów Unii Europejskiej oraz Republiki Islandii i Królestwa Norwegii w kształcie wynikającym z treści art. 55 ust. 2 i 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej oraz zgodnie z art. 607p § 2 Kodeksu postępowania karnego.

Z powyższych względów konieczne jest złożenie deklaracji następującej treści:

„Rzeczpospolita Polska deklaruje, że jeżeli nakaz aresztowania został wydany wobec osoby ściganej, która jest obywatelem polskim, wykonanie nakazu aresztowania może nastąpić jedynie pod warunkiem, że czyn, którego nakaz dotyczy, został popełniony poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz polskim statkiem wodnym lub powietrznym, a także stanowił przestępstwo według prawa Rzeczypospolitej Polskiej lub stanowiłby przestępstwo według prawa Rzeczypospolitej Polskiej w razie popełnienia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zarówno w czasie jego popełnienia, jak i w chwili złożenia nakazu. Wydanie obywatela polskiego nie jest możliwe, jeżeli nakaz aresztowania został wydany wobec osoby podejrzanej o popełnienie bez użycia przemocy przestępstwa z przyczyn politycznych lub jego wykonanie będzie naruszało wolności i prawa człowieka i obywatela”.

W przypadku, gdy nakaz aresztowania został wystawiony przez państwo, które złożyło deklarację, inne państwo może, przy wykonaniu nakazu aresztowania, zastosować zasadę wzajemności (art. 6 ust. 4 i art. 7 ust. 3).

Państwo wydające nakaz udziela poniższych gwarancji wobec osoby, której dotyczy nakaz aresztowania, w przypadkach gdy:

- nakaz wydany został w celu wykonania wyroku lub innego środka polegającego na pozbawieniu wolności wskutek decyzji podjętej w postępowaniu in absentia, osoba ta będzie mogła złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w wydającym nakaz państwie i uczestniczyć podczas wydania orzeczenia (art. 8 pkt.1),

- przestępstwo, którego dotyczy nakaz aresztowania, zagrożone jest karą dożywotniego pozbawienia wolności lub dożywotnim innym środkiem polegającym na pozbawieniu wolności, państwo wydające nakaz dokona przeglądu orzeczonej kary najpóźniej po upływie 20 lat albo zachęci do zastosowania prawa łaski (art. 8 pkt. 2),
- osoba, której dotyczy nakaz aresztowania, jest obywatelem lub na stałe przebywa w państwie wykonującym nakaz, po rozprawie w państwie wydającym nakaz przekazana zostanie do państwa wykonującego nakaz w celu wykonania orzeczonej kary (art. 8 pkt. 3).

Z zastrzeżeniem przepisów art. 4, art. 5 ust. 1 lit. b – g i art. 6 – 8 Umowy państwa nie mogą odmówić wykonania nakazu aresztowania wydanego w związku z popełnieniem przestępstwa przez osobę, która przyczyniła się do popełnienia przez grupę osób działającą we wspólnym celu popełnienia przestępstwa lub przestępstw o charakterze terrorystycznym w rozumieniu art. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu oraz art. 1, 2, 3, 4 decyzji ramowej z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu, nielegalnego handlu narkotykami i substancjami psychotropowymi lub zabójstwa, ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, uprowadzenia, bezprawnego pozbawienia wolności, wzięcia zakładników oraz zgwałcenia, zagrożonych karą pozbawienia wolności lub innym środkiem polegającym na pozbawieniu wolności o maksymalnym wymiarze nie krótszym niż 12 miesięcy, nawet jeżeli osoba ta nie bierze udziału w rzeczywistym jego popełnieniu. Przyczynienie się jednak musi mieć charakter umyślny i być dokonane ze świadomością działania w grupie przestępczej (art. 3 ust. 3).

III. 1. Organy sądowe i procedura przekazania osób

Organy sądowe właściwe do wydania oraz wykonania nakazu aresztowania określa prawo obowiązujące w danym państwie. Organem wydającym nakaz jest organ sądowy państwa wydającego nakaz, zgodnie z obowiązującym porządkiem prawnym. Organem wykonującym nakaz są organy sądowe państwa wykonującego, w kompetencjach

którego leży wykonanie nakazu aresztowania. W chwili notyfikacji strony mogą określić, że minister sprawiedliwości danego państwa będzie spełniać rolę organu właściwego do wykonywania nakazu aresztowania, bez względu na to, czy pełni on taką rolę w rozumieniu prawa krajowego (art. 9 ust. 1 – 2).

Powiadomienie przewidziane w art. 9 ust. 3 Umowy powinno wskazywać (analogicznie do oświadczenia złożonego przez Rzeczpospolitą Polską na podstawie art. 6 ust. 3 decyzji ramowej w sprawie europejskiego nakazu aresztowania), że organem sądowym wydającym nakaz jest właściwy miejscowo sąd okręgowy oraz że organem sądowym wykonującym nakaz jest właściwy miejscowo sąd okręgowy, z tym że organami właściwymi do przyjmowania nakazów wydanych przez organy innych państw członkowskich są – właściwe miejscowo – prokuratury okręgowe.

Strony mogą powiadomić się o wyznaczeniu organów centralnych, wspomagających właściwe organy sądowe w poszczególnych państwach, o ile system prawny danego państwa przewiduje taką możliwość. Jednocześnie strony mogą oświadczyć, że z uwagi na przepisy prawa krajowego organ centralny danego państwa odpowiedzialny będzie za urzędowe przekazywanie i odbiór nakazów aresztowania, jak również wszelką inną korespondencję urzędową. Stosowne oświadczenia mają charakter wiążący dla wszystkich organów państwa wydającego nakaz (art. 10 ust. 1 – 2).

Na podstawie art. 10 ust. 1 zasadnym jest powiadomienie, że organem centralnym, który może pośredniczyć w przekazywaniu właściwym polskim prokuraturom europejskich nakazów aresztowania, wydanych przez organy innych państw członkowskich, oraz innej korespondencji urzędowej z nimi związanej, jest Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny.

Nakaz aresztowania musi spełniać wymogi formalne określone w art. 11 Umowy i zostać przetłumaczony na język urzędowy lub jeden z języków

urzędowych państwa wykonującego nakaz. Wzór nakazu aresztowania stanowi załącznik do Umowy.

Procedura przekazania osób uregulowana została w art. 12 – 28 Umowy.

Uruchomienie mechanizmu przekazania osób następuje wskutek wystąpienia z nakazem aresztowania przez organ sądowy wydający nakaz bezpośrednio do organu sądowego wykonującego nakaz w sytuacji, gdy znane jest miejsce pobytu osoby, której nakaz dotyczy (art. 12 ust. 1).

Organ sądowy wydający nakaz może także postanowić o dokonaniu wpisu w Systemie Informatycznym Schengen (dalej: SIS). Treść wpisu zawiera wszelkie informacje niezbędne dla wystawienia nakazu aresztowania, określone w art. 11 Umowy. Do czasu przekazania przez SIS wymaganych informacji, określonych w art. 11 Umowy, wpis jest równoważny nakazowi aresztowania. Organ sądowy wydający nakaz zobligowany jest, z chwilą uzyskania danych z SIS, do przesłania organowi wykonującemu oryginalny nakaz sporządzony w formie wymaganej w art. 11 Umowy (art. 12 ust. 2 – 3).

Gdy organ wydający nakaz nie zna właściwego wykonującego nakaz organu sądowego, wszczyna niezbędne dochodzenie w celu uzyskania tych informacji od państwa wykonującego nakaz (art. 13 ust. 1).

Jeżeli nie jest możliwe skorzystanie z usług SIS, organ sądowy wydający nakaz może skorzystać z pomocy Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej (Interpolu). Przekazanie nakazu może nastąpić za pomocą dowolnych środków zapewniających utworzenie zapisu pisemnego w sposób pozwalający państwu wykonującemu nakaz na stwierdzenie jego autentyczności. Trudności wiążące się z przekazywaniem nakazu lub stwierdzaniem jego autentyczności podlegają rozwiązaniu w drodze bezpośrednich kontaktów pomiędzy właściwymi organami sądowymi przy zaangażowaniu organów centralnych państw. Uznanie się za niewłaściwy przez organ sądowy państwa wykonującego nakaz powoduje przekazanie nakazu sądowi właściwemu (art. 13 ust. 2 – 5).

Spełniający wymogi formalne nakaz aresztowania doręczony właściwemu organowi sądowemu podlega wykonaniu, skutkując aresztowaniem osoby, której nakaz dotyczy. Osobę taką zawiadamia się o treści nakazu aresztowania, zgodnie z prawem krajowym, pouczając o możliwości wyrażenia przez nią zgody na przekazanie wydającemu nakaz organowi sądowemu. Prawo krajowe stanowi podstawę do umożliwienia aresztowanemu skorzystania z pomocy prawnej oraz zapewnienia obsługi przez tłumacza (art. 14 ust. 1 i 2).

Organ sądowy wykonujący nakaz poddaje z urzędu ocenie zasadność stosowania aresztowania z punktu widzenia przepisów krajowych. Przyjęcie przez organ wykonujący, że nie zachodzi obawa ucieczki przez aresztowanego, powoduje możliwość wydania nakazu jego zwolnienia w dowolnym terminie (art. 15).

Osoba, której nakaz dotyczy, wypowiada się w przedmiocie przekazania. Wyrażenie przez nią zgody na przekazanie i zrzeczenie się prawa skorzystania z zasady wyrażonej w art. 30 ust. 2 Umowy, wykluczającej możliwość ścigania, skazania lub pozbawienia wolności za przestępstwo inne niż objęte nakazem, popełnione przed jej przekazaniem, podlega odebraniu zgodnie z prawem krajowym państwa wykonującego nakaz. W tym celu może ona skorzystać z pomocy prawnej. Zgoda na przekazanie co do zasady nie może zostać cofnięta (art. 16 ust. 2 – 4).

Każde państwo może jednak zastrzec, że dopuszcza możliwość cofnięcia zgody na przekazanie oraz zrzeczenie się zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie na mocy prawa krajowego, określając procedury, według których będą one możliwe, jak również wszelkie ich zmiany (art. 16 ust. 4).

W przypadku odmowy wyrażenia zgody na przekazanie, osoba ta ma prawo do przesłuchania przez organ sądowy wykonujący nakaz zgodnie z prawem państwa wykonującego nakaz (art. 17).

Jeśli przed wydaniem decyzji w przedmiocie przekazania organ wykonujący nakaz uzna przekazane informacje za niewystarczające do podjęcia decyzji o przekazaniu, występuje o bezzwłoczne dostarczenie

informacji uzupełniających. Organ wydający nakaz może w każdym przypadku przesać w dowolnym czasie istotne informacje do organu wykonującego nakaz (art. 18 ust. 2 – 3).

Prawo do wyboru kolejności wykonania nakazów aresztowania pochodzących z dwóch lub więcej państw, dotyczących tej samej osoby, podejmuje wykonujący nakaz organ sądowy po wnikliwym rozpatrzeniu wszystkich okoliczności. Także organ państwa wykonującego nakaz decyduje o pierwszeństwie przekazania osoby zatrzymanej w przypadku zbiegu wniosku o ekstradycję i nakazu aresztowania dotyczących tej samej osoby (art. 19).

Organ wykonujący nakaz podejmuje decyzję w przedmiocie przekazania w trybie przewidzianym dla spraw niecierpiących zwłoki. W przypadku wyrażenia zgody na przekazanie przez osobę, której dotyczy nakaz, decyzja zapada w terminie 10 dni od daty wyrażenia zgody (art. 20 ust. 1 – 2). W pozostałych przypadkach decyzja o wykonaniu nakazu aresztowania powinna zostać podjęta w terminie 60 dni od aresztowania osoby, której nakaz dotyczy (art. 20 ust. 3). Jeżeli wskutek szczególnych okoliczności nakaz nie może zostać wykonany w powyżej wskazanych terminach, organ wykonujący powiadamia organ wydający nakaz o przyczynach zwłoki. W takiej sytuacji terminy wydania decyzji mogą zostać przedłużone o 30 dni (art. 20 ust. 4).

Unia Europejska w imieniu każdego z państw członkowskich może w czasie zawierania Umowy złożyć oświadczenia, wskazujące przypadki, w których wydłużenia terminu określone w art. 20 ust. 3 i 4 Umowy nie będą miały zastosowania. Królestwo Norwegii i Republika Islandii mogą skorzystać w stosunku do takich państw z zasady wzajemności.

Gdy nakaz aresztowania został wydany w celu przeprowadzenia postępowania sądowego, organ wykonujący musi albo wyrazić zgodę na przesłuchanie osoby, której nakaz dotyczy, lub wyrazić zgodę na czasowe jej przekazanie. W przypadku czasowego przekazania, osobie przekazanej należy umożliwić powrót do państwa wykonującego nakaz w celu wzięcia udziału w przesłuchaniach jako strony w procedurze

przekazania. Warunki i czas trwania przekazania ustalają organ wydający i wykonujący nakaz, w drodze wzajemnego porozumienia (art. 21).

Organ sądowy wykonujący nakaz przesłuchuje osobę, której nakaz dotyczy, w asyście osoby wyznaczonej zgodnie z prawem państwa sądu wnioskującego. Przesłuchanie następuje na podstawie prawa państwa wykonującego nakaz i na warunkach określonych, w drodze wzajemnego porozumienia, między sądowym organem wydającym i wykonującym nakaz. Dla zapewnienia należytego przeprowadzenia czynności przesłuchania, stosownie do treści art. 22 Umowy oraz ustalonych warunków, organ sądowy może wyznaczyć inny organ sądowy w swoim państwie do wzięcia udziału w przesłuchaniu (art. 22 ust. 1 – 3).

W sytuacji gdy osobie przesłuchiwanej przysługuje przywilej bądź immunitet jurysdykcyjny lub egzekucyjny w państwie wykonującym nakaz, bieg terminów określonych w art. 20 Umowy następuje od dnia, kiedy organ sądowy wykonujący nakaz zostanie powiadomiony o uchyleniu przywileju lub immunitetu. W przypadku, gdy właściwym do uchylenia przywileju lub immunitetu jest organ państwa wykonującego nakaz, organ sądowy tego państwa wzywa go do niezwłocznego wykonania tego uprawnienia. Gdy właściwy jest organ innego państwa lub organizacji międzynarodowej, o wykonanie stosownego uprawnienia zwraca się organ wydający nakaz (art. 23 ust. 1 – 3).

Postanowienia Umowy nie naruszają konkurencyjnych wobec siebie zobowiązań międzynarodowych. W przypadku skierowania do państwa wykonującego wniosku o wydanie osoby przekazanej mu przez państwo trzecie jest ono zobowiązane do respektowania warunków przekazania na zasadzie specjalności.

Nałożenie się obowiązku, wynikającego z przekazania osoby z państwa trzeciego, na mocy ekstradycji, państwu wykonującemu, oraz obowiązku przekazania na podstawie nakazu aresztowania skutkuje koniecznością zwrócenia się przez organ sądowy państwa wykonującego do państwa wydającego tę osobę w trybie ekstradycji o zgodę na jej przekazanie

państwu wydajacemu nakaz aresztowania. Bieg terminów, o których mowa w art. 20 Umowy, zaczyna się od dnia ustania skutków stosowania zasady specjalności (art. 24 Umowy).

Wykonujący nakaz organ sądowy niezwłocznie powiadamia organ sądowy wydający nakaz o decyzji w sprawie czynności, które mają zostać podjęte na podstawie nakazu aresztowania (art. 25 Umowy).

Przekazanie osoby, której dotyczy nakaz, następuje w terminie uzgodnionym pomiędzy zainteresowanymi organami, bez zbędnej zwłoki, nie później niż 10 dni od daty wydania prawomocnej decyzji w sprawie wykonania nakazu aresztowania. Jeżeli przekazanie nie może nastąpić we wskazanym terminie wskutek okoliczności niezależnych od któregośkolwiek z państw, organy sądowe niezwłocznie ustalają nowy termin przekazania. Przekazanie następuje wówczas w terminie 10 dni od tak uzgodnionej daty. Z ważnych przyczyn humanitarnych przekazanie może zostać wyjątkowo odroczone (np. gdy zachodzi obawa, że zagrozi ono w sposób ewidentny życiu lub zdrowiu osoby przekazywanej). Organy sądowe niezwłocznie ustalają nowy termin przekazania, które następuje w ciągu 10 dni od uzgodnionej daty. Jeżeli przekazanie nie nastąpiło w powyżej wskazanych terminach, osoba przebywająca w areszcie podlega zwolnieniu (art. 26 ust. 1 – 5).

Organ wykonujący może, po podjęciu decyzji o wykonaniu nakazu aresztowania, odroczyć przekazanie osoby, której nakaz dotyczy, w sposób pozwalający na jej osądzenie w państwie wykonującym nakaz bądź odbycie przez nią kary, w wypadku skazania jej za czyn inny niż wymieniony w nakazie aresztowania. Zamiast odroczenia przekazania organy sądowe mogą uzgodnić warunki czasowego przekazania osoby, której nakaz dotyczy. Porozumienie sporządza się na piśmie. Wiąże ono wszystkie organy państwa wydajacego nakaz (art. 27 ust.1 – 2).

Każde państwo zezwala na tranzyt osoby przekazanej przez swoje terytorium po uzyskaniu informacji określonych w art. 28 ust. 1 Umowy. Strony Umowy zobowiązują się do wyznaczenia organu odpowiedzialnego za odbiór wniosków tranzytowych oraz niezbędnej

korrespondencji związanej z wnioskami. Wniosek tranzytowy może być kierowany do odpowiedniego organu tranzytowego przy pomocy dowolnych środków zapewniających utworzenie zapisu pisemnego. Umowa nie ma zastosowania w przypadku przewozu drogą lotniczą bez przewidzianej rozkładem lotu przerwy w podróży. W przypadku nieplanowanego lądowania państwo wydające nakaz przekazuje organowi tranzytowemu informacje określone w art. 28 ust. 1 Umowy.

Powiadomienie złożone w oparciu o art. 28 ust. 2 Umowy powinno informować, że organem, do którego należy kierować wnioski o tranzyt oraz niezbędne dokumenty, jak również inną korespondencję urzędową dotyczącą wniosków o tranzyt, jest Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny Rzeczypospolitej Polskiej.

W przypadku gdy tranzyt dotyczy osoby, która ma zostać poddana ekstradycji z państwa trzeciego, art. 28 Umowy stosuje się *mutatis mutandis*, a nakaz aresztowania jest traktowany jako wniosek o ekstradycję (art. 28 ust. 5 Umowy).

Skutkiem przekazania jest konieczność zaliczenia, przez państwo wydające nakaz, wszystkich okresów zatrzymania, związanych z wykonaniem nakazu aresztowania, na poczet kary pozbawienia wolności w państwie wydającym nakaz. Informacje o długości okresu zatrzymania przekazuje organ sądowy państwa wykonującego nakaz lub organ centralny określony w trybie art. 10 Umowy (art. 29).

Królestwo Norwegii i Republika Islandii oraz Unia Europejska w imieniu państw członkowskich mogą powiadomić się wzajemnie, że w stosunkach państw z innymi państwami, których dotyczy ta sama procedura powiadamiania, domniemana jest zgoda na ściganie, skazanie lub zatrzymanie w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego w związku z przestępstwem popełnionym przed przekazaniem osoby, innym niż to, z powodu którego osoba została przekazana. W przypadku szczególnym organ sądowy wykonujący nakaz może w decyzji w sprawie przekazania zastrzec brak takiej zgody (art. 30 ust. 1).

Zasadą wynikającą z art. 30 ust. 2 Umowy jest niemożność ścigania, skazania lub zatrzymania osoby w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub innego środka polegającego na pozbawieniu wolności, w związku z przestępstwem popełnionym przed jej przekazaniem, innym niż to, z powodu którego osoba została przekazana.

Art. 30 ust. 3 Umowy wymienia sytuacje, w których zasada wyrażona w ust. 2 nie będzie miała zastosowania.

Z wnioskiem o wyrażenie zgody występuje się do wykonującego nakaz organu sądowego, z załączeniem informacji oraz tłumaczeń, o których mowa w art. 11 ust. 1 i 2 Umowy. Zgoda na przekazanie zapada w sytuacji, gdy przestępstwo, w związku z którym jest ona wyrażana, należy do kategorii przestępstw wiążących się z obowiązkiem przekazania stosownie do niniejszej Umowy. Odmowa wyrażenia zgody dotyczy jedynie przypadków określonych w art. 4, art. 5, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 2 Umowy. Decyzja w przedmiocie wyrażenia zgody zapada nie później niż w terminie 30 dni po otrzymaniu wniosku. W przypadku określonym w art. 8 Umowy państwo musi udzielić określonych w nich gwarancji (art. 30 ust. 4 Umowy).

Królestwo Norwegii i Republika Islandii oraz Unia Europejska w imieniu państw członkowskich mogą powiadomić się wzajemnie, że w stosunkach państw z innymi państwami, których dotyczy ta sama procedura powiadamiania, domniemana jest zgoda na przekazanie osoby do państwa innego niż państwo wykonujące nakaz na mocy nakazu aresztowania za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem, chyba że w przypadku szczególnym organ sądowy wykonujący nakaz postanowi inaczej w decyzji w sprawie przekazania (art. 31 ust. 1 Umowy). Art. 31 ust. 2 Umowy wymienia przypadki, w których osoba przekazana na mocy nakazu aresztowania, może zostać przekazana do innego państwa niż państwo wykonujące nakaz na mocy nakazu aresztowania wydanego za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem. Wykonujący nakaz organ sądowy wyraża zgodę na przekazanie osoby do innego państwa, gdy wniosek o przekazanie

spełnia wymogi formalne przewidziane w art. 11 ust. 1 i 2 Umowy oraz zostanie złożony zgodnie z art. 12 Umowy, przestępstwo pociąga za sobą przekazanie osoby stosownie do postanowień Umowy, a decyzja zostanie podjęta nie później niż przed upływem 30 dni od otrzymania wniosku.

Zgody nie wyraża się w przypadkach określonych w art. 4 Umowy oraz na podstawach, o których mowa w art. 5, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 2 (art. 31 ust. 3 lit. d).

Osoba przekazana na mocy nakazu nie może zostać poddana ekstradycji do państwa trzeciego bez zgody właściwego organu państwa wydającego (art. 31 ust. 4).

Na wniosek organu wydającego nakaz lub z własnej inicjatywy organ sądowy państwa wykonującego może, zgodnie z prawem krajowym, zająć i przekazać mienie, które zostało uzyskane w wyniku przestępstwa lub stanowi dowód w sprawie.

Mienie podlega przekazaniu nawet na wypadek niemożności wykonania nakazu aresztowania z uwagi na zgon lub ucieczkę osoby, której nakaz dotyczy. W sytuacji gdy mienie podlega konfiskacie na terytorium państwa wykonującego nakaz lub jest potrzebne w związku z toczącym się sądowym postępowaniem karnym, organ sądowy państwa wydającego nakaz może przetrzymać mienie lub wydać pod warunkiem jego zwrotu. Państwo wydające nakaz zobligowane jest po zakończeniu postępowania do niezwłocznego zwrotu mienia, jeżeli uprawnienia względem niego posiadają państwo wykonujące nakaz lub osoby trzecie (art. 32 ust. 1 – 4).

Wydatki poniesione na terytorium państwa wykonującego nakaz są ponoszone przez to państwo. Wszelkie inne wydatki obciążają państwo wydające nakaz aresztowania (art. 33).

III. 2. Stosunek do innych instrumentów prawnych

Art. 34 Umowy określa stosunek do wymienionych w nim instrumentów prawnych dotyczących ekstradycji, które z dniem wejścia w życie Umowy podlegają zastąpieniu w relacjach pomiędzy Królestwem Norwegii i Republiką Islandii oraz państwami członkowskimi Unii Europejskiej. Państwa w dalszym ciągu mogą stosować umowy dwustronne i wielostronne, w zakresie pozwalającym na rozszerzenie i pogłębienie procedur przekazywania osób podlegających nakazowi aresztowania, jak i zawieranie w tym celu nowych umów.

Wnioski o ekstradycję otrzymane przed dniem wejścia w życie Umowy podlegają istniejącym instrumentom prawnym dotyczącym ekstradycji. Do wniosków otrzymanych po wejściu w życie Umowy stosuje się jej przepisy. Królestwo Norwegii i Republika Islandii oraz Unia Europejska mogą złożyć oświadczenie, że państwo wykonujące nakaz będzie nadal stosować system ekstradycji mający zastosowanie przed wejściem w życie Umowy do przestępstw popełnionych przed datą określoną w Umowie, nie późniejszą niż data jej wejścia w życie (art. 35).

Spory pomiędzy Republiką Islandii lub Królestwem Norwegii a państwami członkowskimi Unii Europejskiej, dotyczące interpretacji lub stosowania Umowy, mogą być przekazywane przez stronę sporu na posiedzenie przedstawicieli rządów państw członkowskich Unii Europejskiej oraz Republiki Islandii i Królestwa Norwegii w celu rozstrzygnięcia w terminie 6 miesięcy (art. 36).

W celu zapewnienia jednolitego stosowania i interpretacji postanowień Umowy strony zobowiązują się do przeglądu rozwoju orzecznictwa Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości oraz orzecznictwa właściwych sądów w Republice Islandii i Królestwie Norwegii (art. 37).

Strony zobligowane są do wzajemnego powiadomienia się o ukończeniu procedur wymaganych dla przyjęcia zobowiązań wynikających z Umowy. Unia Europejska wskazuje państwa członkowskie, do których mają zastosowanie deklaracje (art. 38 ust. 1 i 3).

Umowa wchodzi w życie pierwszego dnia trzeciego miesiąca następującego po dniu, w którym Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej stwierdzi spełnienie wymogów formalnych dotyczących wyrażenia zgody na związanie się Umową przez strony (art. 38 ust. 4).

Przystąpienie nowych państw do Unii Europejskiej stworzy uprawnienia i zobowiązania w relacjach między nowymi państwami członkowskimi a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii, wynikające z Umowy (art. 39).

Przegląd stosowania Umowy, a zwłaszcza deklaracji złożonych na mocy art. 3 ust. 2, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 2 i art. 20 ust. 5, pod kątem funkcjonowania i interpretacji Umowy nastąpi nie później niż w ciągu 5 lat od jej wejścia w życie. Nieprzedłużenie złożonych deklaracji przez państwa spowoduje ich wygaśnięcie po upływie 5 lat od wejścia w życie Umowy (art. 40).

Umowa może zostać wypowiedziana przez strony. W przypadku jej wypowiedzenia przez Republikę Islandii lub Królestwo Norwegii, pozostanie ważna między Unią Europejską a stroną, która jej nie wypowiedziała. Wypowiedzenie staje się skuteczne z upływem 6 miesięcy po złożeniu powiadomienia o wypowiedzeniu. Wnioski o przekazanie, nierozpoznane do tego czasu, będą podlegać instrumentom określonym w Umowie (art. 41).

Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej umocowany został do działania w charakterze depozytariusza Umowy. Obowiązkiem depozytariusza jest podanie do publicznej wiadomości powiadomień i deklaracji przekazanych w związku z obowiązywaniem Umowy (art. 42).

IV. Postanowienia Umowy a prawo polskie

Zgodnie z art. 91 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej ratyfikowana umowa międzynarodowa, po jej ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej, stanowi część krajowego porządku prawnego

i jest bezpośrednio stosowana, chyba że jej stosowanie jest uzależnione od wydania ustawy.

Przepisy Umowy w powiązaniu z treścią deklaracji składanych przez Rzeczpospolitą Polską tworzą normy samowykonalne (jasne, precyzyjne, kompletne i bezwarunkowe), pozwalające na ich bezpośrednie stosowanie bez konieczności odtwarzania w prawie krajowym.

Mechanizmy przekazywania osób ściganych ustanawiane w Umowie są spójne z obowiązującymi obecnie regulacjami rozdziału 65a i 65b Kodeksu postępowania karnego dotyczącymi europejskiego nakazu aresztowania. Biorąc pod uwagę, że niektóre szczegółowe zagadnienia proceduralne (np. możliwość zaskarżenia decyzji o przekazaniu, do czego prawo przyznaje art. 607i § 3 Kodeksu postępowania karnego) nie są regulowane Umową, zasadne będzie dodanie w Kodeksie postępowania karnego przepisu odsyłającego, który zagwarantuje możliwość odpowiedniego stosowania w stosunkach z Republiką Islandii i Królestwem Norwegii przepisów dotyczących europejskiego nakazu aresztowania w sprawach nieuregulowanych Umową.

V. Przewidywane skutki prawne, polityczne, społeczne, gospodarcze i finansowe związane z wejściem w życie Umowy

Nie przewiduje się innych skutków prawnych poza wprowadzeniem przepisu odsyłającego do odpowiedniego stosowania rozwiązań zawartych w rozdziale 65a i 65b Kodeksu postępowania karnego w sprawach nieuregulowanych Umową.

Wykonanie przez Rzeczpospolitą Polską postanowień Umowy nie spowoduje obciążeń Skarbu Państwa poza zwykłymi kosztami wynikającymi z wykonania nakazu aresztowania. Wykonywanie europejskich nakazów aresztowania jest już dokonywane w związku z zobowiązaniami wynikającymi z przepisów rozdziału 65a i 65b Kodeksu postępowania karnego w wykonaniu decyzji ramowej z dnia 13 czerwca 2002 r. o europejskim nakazie aresztowania i procedurach wydawania między państwami członkowskimi. Wobec nieznaczonej skali obrotu

z Republiką Islandii i Królestwem Norwegii stosowne nakłady zostaną pokryte z bieżących środków resortu sprawiedliwości.

Wydatki poniesione na terytorium państwa wykonującego obciążają to państwo w zakresie wykonania nakazu aresztowania. Wysokości tych kosztów nie da się precyzyjnie przewidzieć wobec niemożności określenia ilości przypadków podlegających rozpoznaniu na rzecz organów sądowych Republiki Islandii i Królestwa Norwegii. Wszelkie inne wydatki są natomiast ponoszone przez państwo wydające nakaz.

Związanie się Umową nie wywoła bezpośrednich skutków gospodarczych. Stwierdzić należy, że uczestnictwo w międzynarodowej współpracy prawnej przyczyni się do ugruntowania pozytywnego wizerunku Rzeczypospolitej Polskiej na arenie międzynarodowej, sprzyjając zacieśnieniu więzów gospodarczych z naszym krajem.

Skutki polityczne realizacji Umowy będą pozytywne, stanowiąc kontynuację zobowiązań Rzeczypospolitej Polskiej, wynikających z akcesji do Unii Europejskiej. Podnoszenie standardów współpracy międzynarodowej w obszarze wymiaru sprawiedliwości sprzyja wzrostowi efektywności oraz wpisuje się w założenia polskiej polityki zagranicznej.

Umowa spowoduje korzystne skutki społeczne wynikające ze zwiększenia skuteczności zwalczania przestępczości transgranicznej przez usprawnienie przekazywania osób ściganych w stosunkach z Islandią i Norwegią.

VI. Wyjaśnienia wyboru trybu związania Rzeczypospolitej Polskiej Umową

Zgodnie z przyjętą w trybie jednomyślnym decyzją 2006/97/WE z dnia 27 czerwca 2006 r. Rada upoważniła Prezydencję do podpisania Umowy między Unią Europejską a Republiką Islandii oraz Królestwem Norwegii w sprawie procedury przekazywania osób pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią.

Stosownie do art. 24 ust. 5 TUE w zw. z art. 38 TUE Umowa ta nie wiąże państwa członkowskiego, które złożyło tzw. zastrzeżenie konstytucyjne,

stwierdzające, że stosowanie przez to państwo Umowy poprzedzone będzie przeprowadzeniem własnej procedury konstytucyjnej. Rzeczpospolita Polska skorzystała z możliwości złożenia takiego zastrzeżenia.

Poza Rzeczpospolitą Polską zastrzeżenie konstytucyjne złożyły także: Królestwo Belgii, Republika Czeska, Królestwo Danii, Republika Grecji, Republika Estońska, Republika Finlandii, Republika Węgierska, Republika Irlandii, Republika Włoska, Republika Łotewska, Republika Litewska, Republika Malty, Królestwo Niderlandów, Republika Portugalska, Republika Słowenii oraz Królestwo Szwecji. Unia Europejska nie notyfikowała dotychczas, zgodnie z treścią art. 38 ust. 4 Umowy, zakończenia procedur wymaganych dla wyrażenia zgody na związanie Umową.

Biorąc pod uwagę, że materia objęta Umową dotyczy sfery praw i wolności obywatelskich oraz zagadnień regulowanych w ustawie (art. 89 ust. 1 pkt 2 i 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej), wykonanie wymogów konstytucyjnych, o których mowa w złożonym zastrzeżeniu, wymaga ratyfikacji Umowy w trybie art. 89 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, tj. za uprzednią zgodą wyrażoną w ustawie.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ**

**KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU**

Mikołaj Dowgielewicz

Min.MD/MG8 /08/DP/ik

Warszawa, dnia 3 czerwca 2008 r.

**Pan Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów**

Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu uchwały Rady Ministrów w sprawie przedłożenia Umowy między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii w sprawie procedury przekazania osób pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią, podpisanej w Wiedniu dnia 28 czerwca 2006 roku, do ratyfikacji oraz projektu ustawy o ratyfikacji Umowy między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii w sprawie procedury przekazania osób pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią, podpisanej w Wiedniu dnia 28 czerwca 2006 roku wyrażona na podstawie art. 9 pkt 3 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494, z późn. zm.) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej Mikołaja Dowgielewicza

Szanowny Panie Ministrze,

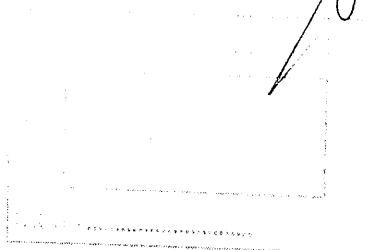
W związku z przedłożonym projektem (pismo nr RM-111-112-08, RM-10-82-08) pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Projektowana umowa międzynarodowa jest zgodna z prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Radosław Sikorski
Minister Spraw Zagranicznych

2008-06-04

Treść deklaracji do Umowy między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii w sprawie procedury przekazywania osób pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią

Deklaracja odnośnie art. 3 ust. 4 Umowy:

„Rzeczpospolita Polska deklaruje, w oparciu o zasadę wzajemności, że warunek podwójnej karalności, o którym mowa w art. 3 ust. 2 Umowy, nie będzie stosowany wobec osób niebędących obywatelami Rzeczypospolitej Polskiej, gdy wniosek o przekazanie osoby na mocy nakazu aresztowania wynika z faktu popełnienia przez nią, w państwie wydającym nakaz, jednego z przestępstw wymienionych w art. 3 ust. 4 Umowy, jeśli w wydającym nakaz państwie zagrożone są one karą pozbawienia wolności lub innym środkiem polegającym na pozbawieniu wolności o maksymalnym wymiarze nie krótszym niż trzy lata”.

Deklaracja odnośnie art. 6 ust. 2 Umowy:

„Rzeczpospolita Polska deklaruje, że postanowienia art. 6 ust. 1 Umowy będą miały zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do przestępstw określonych w art. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu oraz usiłowania popełnienia lub współdziałania w popełnieniu przestępstw określonych w art. 3 ust. 3 Umowy i przestępstw wymienionych w art. 1 i 2 Europejskiej Konwencji o zwalczaniu terroryzmu, a także postanowień zawartych w art. 1, 2, 3, 4 decyzji ramowej z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu”.

Deklaracja odnośnie art. 7 ust. 2 Umowy:

„Rzeczpospolita Polska deklaruje, że jeżeli nakaz aresztowania został wydany wobec osoby ściganej, która jest obywatelem polskim, wykonanie nakazu aresztowania może nastąpić jedynie pod warunkiem, że czyn, którego nakaz dotyczy, został popełniony poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz polskim statkiem wodnym lub powietrznym, a także stanowił przestępstwo

według prawa Rzeczypospolitej Polskiej lub stanowiłby przestępstwo według prawa Rzeczypospolitej Polskiej w razie popełnienia na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zarówno w czasie jego popełnienia, jak i w chwili złożenia nakazu. Wydanie obywatela polskiego nie jest możliwe, jeżeli nakaz aresztowania został wydany wobec osoby podejrzanej o popełnienie bez użycia przemocy przestępstwa z przyczyn politycznych lub jego wykonanie będzie naruszało wolności i prawa człowieka i obywatela”.

Deklaracja odnośnie art. 9 ust. 3 Umowy:

„Organem sądowym wydającym nakaz jest właściwy miejscowo sąd okręgowy, a organem sądowym wykonującym nakaz właściwy miejscowo sąd okręgowy, z tym że organami właściwymi do przyjmowania nakazów wydanych przez organy innych państw członkowskich są – właściwe miejscowo – prokuratury okręgowe”.

Deklaracja odnośnie art. 10 ust. 1 Umowy:

„Organem centralnym, który może pośredniczyć w przekazywaniu właściwym polskim prokuraturom europejskich nakazów aresztowania wydanych przez organy innych państw członkowskich oraz innej korespondencji urzędowej z nimi związanej, jest Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny Rzeczypospolitej Polskiej”.

Deklaracja odnośnie art. 28 ust. 2 Umowy:

„Organem, do którego należy kierować wnioski o tranzyt oraz niezbędne dokumenty, jak również inną korespondencją urzędową dotyczącą wniosków o tranzyt, jest Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny Rzeczypospolitej Polskiej”.

II

(Akty, których publikacja nie jest obowiązkowa)

RADA

DECYZJA RADY

z dnia 27 czerwca 2006 r.

dotycząca zawarcia Umowy między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii w sprawie procedury przekazywania osób między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią

(2006/697/WE)

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

uwzględniając Traktat o Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 24 i 38,

Niniejszym zatwierdza się w imieniu Unii Europejskiej podpisanie Umowy między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii w sprawie procedury przekazywania osób między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią z zastrzeżeniem jej zawarcia.

a także mając na uwadze, co następuje:

Tekst umowy oraz oświadczeń, które zostaną złożone po podpisaniu umowy, są dołączone do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

(1) Unia Europejska zobowiązuje się poprawić współpracę sądową w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią, bez uszczerbku dla przepisów chroniących swobodę jednostki.

Niniejszym upoważnia się przewodniczącego Rady do wyznaczenia osoby (osób) uprawnionej(-ych) do podpisania umowy z zastrzeżeniem jej zawarcia.

Artykuł 3

(2) Zgodnie z decyzją Rady z dnia 10 lipca 2001 r. upoważniającą prezydencję Rady do negocjowania umów z Norwegią i Islandią w dziedzinie współpracy sądowej w sprawach karnych na podstawie art. 24 i 38 Traktatu o Unii Europejskiej, którą zmieniono decyzją Rady z dnia 19 grudnia 2002 r., prezydencja, wspomagana przez Komisję, wynegocjowała umowę w sprawie procedury przekazywania osób między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią,

Niniejsza decyzja i załączona do niej umowa zostaną opublikowane w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Luksemburgu, dnia 27 czerwca 2006 r.

W imieniu Rady
J. PRÖLL
Przewodniczący

UMOWA

między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii w sprawie procedury przekazywania osób pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią

UNIA EUROPEJSKA,

z jednej strony, oraz

REPUBLIKA ISLANDII

i

KRÓLESTWO NORWEGII,

z drugiej strony,

zwane dalej „Umawiającymi się Stronami”,

PRAGNĄC poprawić współpracę sądową w sprawach karnych pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią, bez uszczerbku dla przepisów chroniących swobodę jednostki,

ZWAŻYWSZY, że obecne stosunki między Umawiającymi się Stronami wymagają ścisłej współpracy w walce przestępczością,

WYRAŻAJĄC swoje wzajemne zaufanie do struktury i funkcjonowania ich systemów prawnych oraz do zdolności wszystkich Umawiających się Stron do zagwarantowania uczciwego procesu,

ZWAŻYWSZY, że Islandia i Norwegia wyraziły swoją wolę zawarcia umowy umożliwiającej im przyspieszenie w stosunkach z państwami członkowskimi Unii Europejskiej ustaleń dotyczących procedur przekazywania osób podejrzanych i skazanych oraz zastosowanie procedury przekazywania osób między nimi a państwami członkowskimi,

ZWAŻYWSZY, że Unia Europejska również uważa za pożądane, aby istniała taka umowa,

ZWAŻYWSZY, że w związku z tym właściwe jest ustanowienie systemu powyższej procedury przekazywania osób,

ZWAŻYWSZY, że wszystkie państwa członkowskie oraz Królestwo Norwegii i Republika Islandii są stronami szeregu konwencji w sprawie ekstradycji, w tym Europejskiej konwencji o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r. i Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu z dnia 27 stycznia 1977 r. Państwa nordyckie mają jednolite prawa dotyczące ekstradycji i wspólną koncepcję ekstradycji,

ZWAŻYWSZY, że poziom współpracy w ramach konwencji UE z dnia 10 marca 1995 r. w sprawie uproszczonej procedury ekstradycyjnej oraz konwencji UE z dnia 27 września 1996 r. dotyczącej ekstradycji powinien być podtrzymywany, jeżeli nie jest możliwe jego podniesienie,

ZWAŻYWSZY, że decyzje w sprawie wykonywania nakazów aresztowania w rozumieniu niniejszej umowy muszą być poddane należytej kontroli, co oznacza, że organ sądowy państwa członkowskiego, na którego terytorium osoba, której nakaz dotyczy, została aresztowana, powinien podjąć decyzję w sprawie przekazania tej osoby,

ZWAŻYWSZY, że rolę organów centralnych w wykonywaniu nakazu aresztowania w rozumieniu niniejszej umowy należy ograniczyć do pomocy praktycznej i administracyjnej,

ZWAŻYWSZY, że niniejsza umowa respektuje prawa podstawowe, w szczególności Europejską konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Niniejsza umowa nie uniemożliwia państwu stosowania własnych norm konstytucyjnych odnoszących się do sprawiedliwego procesu, wolności zrzeszania się, wolności prasy, wolności wyrażania opinii w innych mediach oraz do bojowników o wolność,

ZWAŻYWSZY, że żadna osoba nie może zostać przekazana państwu, w którym istnieje poważne ryzyko, że zostanie ona skazana na karę śmierci, poddana torturom lub innemu nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu lub karze,

ZWAŻYWSZY, że ponieważ wszystkie państwa ratyfikowały Konwencję Rady Europy z dnia 28 stycznia 1981 r. o ochronie osób w związku z automatycznym przetwarzaniem danych osobowych, dane osobowe przetwarzane w związku z wykonywaniem niniejszej umowy powinny być chronione zgodnie z zasadami wymienionej Konwencji,

UZGODNIŁY, CO NASTĘPUJE:

ROZDZIAŁ I

ZASADY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i cel umowy

1. Umawiające się Strony zobowiązują się do usprawnienia, zgodnie z postanowieniami niniejszej umowy, przekazywania osób do celów ścigania lub wykonania wyroku pomiędzy państwami członkowskimi z jednej strony a Królestwem Norwegii i Republiką Islandii z drugiej strony, przez uwzględnienie, jako standardów minimalnych, warunków Konwencji z dnia 27 września 1996 r. dotyczącej ekstradycji między państwami członkowskimi Unii Europejskiej.

2. Umawiające się Strony zobowiązują się, zgodnie z postanowieniami niniejszej umowy, do zapewnienia, że system ekstradycji pomiędzy państwami członkowskimi z jednej strony a Królestwem Norwegii i Republiką Islandii z drugiej strony jest oparty na mechanizmie przekazywania osób na podstawie nakazu aresztowania zgodnie z warunkami niniejszej umowy.

3. Niniejsza umowa nie skutkuje zmianą obowiązku poszanowania praw podstawowych i podstawowych zasad prawa ustanowionych w Europejskiej Konwencji Praw Człowieka lub – w przypadku wykonywania nakazu przez organ sądowy państwa członkowskiego – zasad, o których mowa w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej.

4. Żaden przepis niniejszej umowy nie powinien być interpretowany jako zakazujący odmowy przekazania osoby, wobec której został wydany nakaz aresztowania w rozumieniu niniejszej umowy, kiedy istnieją oparte o obiektywne przesłanki powody do uznania, że wymieniony nakaz aresztowania został wydany w celu ścigania lub ukarania osoby ze względu na jej płeć, rasę, religię, pochodzenie etniczne, przynależność państwową, język, poglądy polityczne lub orientację seksualną lub że jej sytuacja może doznać uszczerbku z któregośkolwiek z tych powodów.

Artykuł 2

Definicje

1. „Umawiające się Strony” oznaczają Unię Europejską oraz Królestwo Norwegii i Republikę Islandii.

2. „Państwo członkowskie” oznacza państwo członkowskie Unii Europejskiej.

3. „Państwo” oznacza państwo członkowskie, Królestwo Norwegii lub Republikę Islandii.

4. „Państwo trzecie” oznacza jakiegokolwiek inne państwo niż państwo określone w ust. 3.

5. „Nakaz aresztowania” oznacza decyzję sądową wydaną przez państwo w celu aresztowania i przekazania przez inne państwo osoby, której dotyczy nakaz, w celu przeprowadzenia postępowania karnego lub wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego.

Artykuł 3

Zakres zastosowania

1. Nakaz aresztowania może zostać wydany w przypadku czynów, które w świetle prawa obowiązującego w wydającym nakaz państwie są zagrożone karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym o maksymalnym wymiarze nie krótszym niż 12 miesięcy, lub też w przypadku gdy zapadł wyrok lub wydano środek zabezpieczający, o wymiarze nie krótszym niż cztery miesiące.

2. Bez uszczerbku dla przepisów ust. 3 i 4 przekazanie osoby podlega warunkowi, że czyny, w związku z którymi został wydany nakaz aresztowania, stanowią przestępstwo w myśl prawa państwa wykonującego, niezależnie od tego, jakie są jego znamiona lub jak jest to opisane.

3. Z zastrzeżeniem przepisów art. 4, art. 5 ust. 1 lit. b)–g) i art. 6–8 państwo w żadnym przypadku nie odmawia wykonania nakazu aresztowania wydanego w związku z zachowaniem jakiegokolwiek osoby, która przyczynia się do popełnienia przez grupę osób działających we wspólnym celu przestępstwa lub przestępstw związanych z terroryzmem, o którym mowa w art. 1 i 2 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu oraz art. 1, 2, 3 i 4 decyzji ramowej z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu, nielegalnego handlu narkotykami i substancjami psychotropowymi lub zabójstwa, ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, uprowadzenia, bezprawnego pozbawienia wolności, wzięcia zakładników oraz zgwałcenia zagrożonego karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym o maksymalnym wymiarze nie krótszym niż 12 miesięcy, nawet jeżeli osoba taka nie bierze udziału w rzeczywistym popełnieniu wyżej wymienionego przestępstwa lub przestępstw; powyższe przyczynienie się jest umyślne i dokonane ze świadomością, że udział danej osoby przyczyni się do realizacji przestępczej działalności grupy.

4. Norwegia i Islandia z jednej strony oraz UE w imieniu któregokolwiek z państw członkowskich z drugiej strony mogą zadeklarować, w oparciu o zasadę wzajemności, że warunek podwójnej karalności, o którym mowa w ust. 2, nie będzie stosowany pod warunkami wymienionymi niżej. Następujące przestępstwa stanowią na warunkach niniejszej umowy podstawę, bez potrzeby weryfikacji podwójnej odpowiedzialności karnej za popełniony czyn, do przekazywania osób na mocy nakazu aresztowania, jeśli w wydającym nakaz państwie członkowskim zagrożone są karą pozbawienia wolności lub środkiem zabezpieczającym o maksymalnym wymiarze nie krótszym niż trzy lata i zgodnie z definicją w prawie państwa wydającego nakaz:

- udział w organizacji przestępczej,
- terroryzm,
- handel ludźmi,
- seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca,
- nielegalny obrót środkami odurzającymi i substancjami psychotropowymi,
- nielegalny obrót bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi,
- korupcja,
- oszustwo, w tym oszustwo na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. w sprawie ochrony interesów finansowych Wspólnot Europejskich,
- pranie dochodów z przestępstwa,
- fałszowanie pieniędzy, w tym euro,
- przestępczość komputerowa,
- przestępstwa w dziedzinie ochrony środowiska, w tym nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami zwierząt oraz zagrożonymi gatunkami roślin i ich odmianami,
- udzielenie pomocy w nielegalnym przekroczeniu bezprawnego granicy lub pobycie,
- zabójstwo, spowodowanie ciężkie uszczerbku, na zdrowiu,
- nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi,
- uprowadzenie osoby, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników,
- rasizm i ksenofobia,
- kradzież w formie zorganizowanej lub rozbój z użyciem broni,

- nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki,
- sprzeniewierzenie cudzego mienia,
- wymuszanie rozbójnicze,
- podrabianie i piractwo produktów,
- fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami,
- fałszowanie środków płatniczych,
- nielegalny obrót hormonami i innymi substancjami wzrostu,
- nielegalny obrót materiałami jądrowymi lub radioaktywnymi,
- obrót kradzionymi samochodami,
- zgwałcenie,
- podpalenie,
- przestępstwa należące do właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego,
- porwanie statku wodnego lub powietrznego,
- sabotaż.

Artykuł 4

Podstawy do obligatoryjnej odmowy wykonywania nakazu aresztowania

Państwa ustanawiają w stosunku do wykonującego nakaz organu sądowego obowiązek odmowy wykonania nakazu aresztowania w następujących przypadkach:

- 1) jeśli przestępstwo będące podstawą nakazu aresztowania jest objęte amnestią w państwie wykonującym nakaz, w przypadku gdy przestępstwo to podlega jurysdykcji tego państwa z mocy jego prawa karnego;
- 2) jeśli wykonujący nakaz organ sądowy zostaje poinformowany, że w stosunku do osoby, której dotyczy nakaz, zapadło w związku z popełnieniem tych samych czynów prawomocne orzeczenie w innym państwie, z zastrzeżeniem, że jeśli została orzeczona kara, to została ona wykonana lub jest wykonywana, lub też nie może być dłużej wykonywana w świetle prawa państwa, w którym nastąpiło skazanie;
- 3) jeśli w świetle prawa państwa wykonującego nakaz osoba podlegająca nakazowi aresztowania z uwagi na jej wiek nie może być pociągnięta do odpowiedzialności karnej za czyny, stanowiące podstawę wydania nakazu aresztowania.

Artykuł 5

Inne podstawy do odmowy wykonywania nakazu aresztowania

1. Państwa mogą ustanowić w stosunku do wykonującego nakaz organu sądowego obowiązek lub możliwość odmowy wykonania nakazu aresztowania w następujących przypadkach:

- a) jeżeli w jednym z przypadków, o których mowa w art. 3 ust. 1, czyn, który stanowi podstawę wydania nakazu aresztowania, nie stanowi przestępstwa w świetle prawa państwa wykonującego nakaz; jednakże w odniesieniu do przestępstw związanych z podatkami, daninami publicznymi, należnościami celnymi i wymianą walut obcych, wykonania nakazu aresztowania nie można odmówić na podstawie tego, że prawo państwa wykonującego nakaz nie nakłada tego samego rodzaju podatku lub daniny publicznej lub nie zawiera tego samego rodzaju przepisów w odniesieniu do podatków, danin publicznych, należności celnych i wymiany walut, jak prawo państwa wydającego nakaz;
- b) gdy osoba podlegająca nakazowi aresztowania jest ścigana w państwie wykonującym nakaz za ten sam czyn, który stanowi podstawę wydania nakazu aresztowania;
- c) gdy organy sądowe państwa wykonującego nakaz postanowiły zaniechać ścigania za przestępstwo stanowiące podstawę wydania nakazu aresztowania albo wstrzymać postępowanie sądowe lub w przypadku gdy w danym państwie w stosunku do osoby, której dotyczy nakaz, zapadło prawomocne orzeczenie w związku z tymi samymi czynami, co uniemożliwia kontynuowanie postępowania;
- d) gdy zgodnie z prawodawstwem państwa wykonującego nakaz ściganie karne lub ukaranie osoby, której dotyczy nakaz, jest ustawowo zakazane, a popełnione czyny podlegają jurysdykcji tego państwa na podstawie jego prawa karnego;
- e) gdy wykonujący nakaz organ sądowy zostaje powiadomiony, że w stosunku do osoby, której dotyczy nakaz, zapadło, odnośnie do tych samych czynów, prawomocne orzeczenie w państwie trzecim z zastrzeżeniem, że jeśli została orzeczona kara, to została ona wykonana lub jest aktualnie wykonywana, albo w myśl prawa państwa skazania nie może być dłużej wykonywana;
- f) gdy nakaz aresztowania został wydany w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego, a osoba, której dotyczy nakaz, jest obywatelem państwa wykonującego nakaz lub w tym państwie stale przebywa, a państwo to zobowiązuje się wykonać karę pozbawienia wolności lub środek zabezpieczający zgodnie z jego prawem krajowym;
- g) w przypadku gdy nakaz aresztowania odnosi się do przestępstw, które:
 - (i) w świetle prawa państwa wykonującego nakaz są traktowane jako popełnione w całości lub w części na terytorium państwa wykonującego nakaz lub w miejscu traktowanym jako jego terytorium;

lub

- (ii) zostały popełnione poza terytorium państwa wydającego nakaz, a prawo państwa wykonującego nakaz nie dopuszcza ścigania przestępstw tego rodzaju, jeśli popełnione zostają poza jego terytorium.

2. Każde państwo informuje Sekretariat Generalny Rady, dla których podstaw do odmowy wykonania nakazu wyszczególnionych w ust. 1 ustanowiło obowiązek odmowy wykonania nakazu aresztowania przez swoje organy sądowe wykonujące nakaz. Sekretariat Generalny udostępnia otrzymane informacje wszystkim państwom oraz Komisji.

Artykuł 6

Wyjątek ze względu na charakter polityczny przestępstwa

1. Nie można odmówić wykonania nakazu aresztowania na podstawie tego, że przestępstwo może być uznawane przez państwo wykonujące nakaz za przestępstwo polityczne, za przestępstwo związane z przestępstwem politycznym lub za przestępstwo popełnione z pobudek politycznych.

2. Norwegia i Islandia z jednej strony oraz Unia Europejska w imieniu któregośkolwiek z państw członkowskich z drugiej strony mogą jednak złożyć deklarację, że postanowienia ust. 1 będą miały zastosowanie wyłącznie w odniesieniu do:

- a) przestępstw, o których mowa w art. 1 i 2 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu;
- b) współdziałania w celu popełnienia lub do usiłowania popełnienia – co odpowiada opisowi zachowania, o którym mowa w art. 3 ust. 3 – przestępstwa lub przestępstw, o których mowa w art. 1 i 2 Europejskiej konwencji o zwalczaniu terroryzmu;

oraz

- c) postanowień art. 1, 2, 3 i 4 decyzji ramowej z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie zwalczania terroryzmu.

3. Jeżeli nakaz aresztowania został wydany przez państwo, które złożyło deklarację, o której mowa w ust. 2, lub przez państwo, w którego imieniu złożono taką deklarację, państwo wykonujące nakaz aresztowania może zastosować zasadę wzajemności.

Artykuł 7

Wyjątek ze względu na obywatelstwo

1. Nie można odmówić wykonania nakazu aresztowania na podstawie tego, że osoba, której dotyczy nakaz, jest obywatelem państwa wykonującego.

2. Norwegia i Islandia z jednej strony oraz Unia Europejska w imieniu któregośkolwiek z państw członkowskich z drugiej strony mogą złożyć deklarację, że obywatele nie będą przekazywani lub że zezwolenie na ich przekazanie będzie udzielane jedynie po spełnieniu ściśle określonych warunków.

3. W przypadku gdy nakaz aresztowania został wydany przez państwo, które złożyło deklarację, o której mowa w ust. 2, lub przez państwo, w imieniu którego złożono taką deklarację, jakiegokolwiek inne państwo może, przy wykonywaniu nakazu aresztowania, zastosować zasadę wzajemności.

Artykuł 8

Gwarancje ze strony państwa wydającego nakaz udzielane w szczególnych przypadkach

Wykonanie nakazu aresztowania przez wykonujący nakaz organ sądowy może podlegać następującym warunkom:

- 1) w przypadku gdy nakaz aresztowania wydaje się w celu wykonania wyroku lub środków zabezpieczających nałożonych decyzją podjętą *in absentia* i jeśli osoba, której to dotyczy, nie została wezwana do osobistego stawienia się lub w jakikolwiek inny sposób powiadomiona o dacie i miejscu stawienia się, co doprowadziło do wydania decyzji *in absentia*, przekazanie osoby może podlegać warunkowi, że wydający nakaz organ sądowy udziela zapewnienia uznanego za dostateczną gwarancję dla osoby, która podlega nakazowi aresztowania, że osoba ta będzie mogła złożyć wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy w wydającym nakaz państwie i będzie mogła być obecna podczas wydania orzeczenia;
- 2) jeśli przestępstwo, stanowiące podstawę nakazu aresztowania, zagrożone jest karą dożywotniego pozbawienia wolności lub dożywotnim środkiem zabezpieczającym, wykonanie przedmiotowego nakazu aresztowania może podlegać warunkowi, że wydające nakaz państwo daje gwarancję, uznaną za wystarczającą przez państwo wykonujące nakaz, że dokona ono przeglądu kary lub zastosowanych środków, dokonywanego na wniosek lub najpóźniej po upływie 20 lat, albo zachęci do zastosowania prawa łaski, o co osoba ta ma prawo się ubiegać na mocy prawa lub praktyk obowiązujących w wydającym nakaz państwie, w celu niewykonywania takiej kary lub środka;
- 3) w przypadku gdy osoba, której dotyczy nakaz aresztowania wydany do celów ścigania, jest obywatelem lub osobą stale przebywającą w państwie wykonującym nakaz, przekazanie może podlegać warunkowi, że osoba ta po rozprawie zostaje na powrót przekazana do państwa wykonującego nakaz w celu odbycia tam kary pozbawienia wolności lub wykonania środka zabezpieczającego, orzeczonych w państwie wydającym nakaz.

Artykuł 9

Określenie właściwych organów sądowych

1. Wydającym nakaz organem sądowym jest organ sądowy państwa wydającego nakaz, właściwy dla wydania nakazu aresztowania na mocy prawa obowiązującego w tym państwie.
2. Organem wykonującym nakaz są władze sądowe państwa wykonującego, w którego kompetencjach leży wykonanie nakazu aresztowania na mocy prawa tego państwa. W chwili

notyfikacji, o której mowa w art. 38 ust. 1, minister sprawiedliwości może zostać wyznaczony jako organ właściwy do wykonania nakazu aresztowania, bez względu na to, czy minister sprawiedliwości jest organem sądowym w rozumieniu przepisów prawa krajowego tego państwa.

3. Umawiające się Strony powiadamiają się wzajemnie o swoich właściwych organach.

Artykuł 10

Odwoływanie się do organu centralnego

1. Umawiające się Strony mogą powiadomić się nawzajem o organie centralnym dla każdego państwa po powołaniu takiego organu lub, jeżeli system prawny tego państwa przewiduje taką możliwość, więcej niż jednego organu centralnego wspomagającego właściwe organy sądowe.
2. Przy tej okazji Umawiające się Strony mogą oświadczyć, że z uwagi na uwarunkowania organizacyjne wewnętrznego systemu sądowego danych państw organ lub organy centralne odpowiedzialne są za urzędowe przekazywanie i odbiór nakazów aresztowania, jak również za wszelką inną odnośną korespondencję urzędową. Powyższe oświadczenia są wiążące dla wszystkich organów w państwie wydającym.

Artykuł 11

Treść i forma nakazu aresztowania

1. Nakaz aresztowania zawiera następujące informacje podawane zgodnie z formularzem znajdującym się w załączniku do niniejszej umowy:
 - a) tożsamość i obywatelstwo osoby, której dotyczy nakaz;
 - b) nazwa, adres, telefon i faks oraz adres e-mail wydającego nakaz organu sądowego;
 - c) dowody istnienia podlegającego wykonaniu wyroku, nakazu aresztowania lub jakiegokolwiek innego podlegającego wykonaniu orzeczenia sądowego mającego analogiczny skutek prawny, a wchodzący w zakres art. 1 i 3;
 - d) charakter i kwalifikacja prawna przestępstwa, szczególnie w odniesieniu do art. 3;
 - e) opis okoliczności popełnienia przestępstwa, w tym jego czas i miejsce oraz stopień uczestnictwa osoby, której dotyczy nakaz;
 - f) orzeczona kara, jeśli istnieje prawomocny wyrok, lub skala przewidzianych za to przestępstwo kar w świetle prawodawstwa państwa wydającego nakaz;
 - g) jeśli to możliwe, inne skutki przestępstwa.

2. Nakaz aresztowania należy przetłumaczyć na język urzędowy lub jeden z języków urzędowych państwa wykonującego nakaz. Każda z Umawiających się Stron może, w momencie zawarcia niniejszej umowy lub w terminie późniejszym, złożyć deklarację, że przyjmie tłumaczenie na język urzędowy lub inne języki urzędowe danego państwa.

ROZDZIAŁ 2

PROCEDURA PRZEKAZYWANIA OSÓB

Artykuł 12

Przekazywanie nakazu aresztowania

1. Jeśli znane jest miejsce pobytu osoby, której dotyczy nakaz, wydający nakaz organ sądowy może przekazać nakaz aresztowania bezpośrednio do wykonującego nakaz organu sądowego.

2. Wydający nakaz organ sądowy może w każdym przypadku postanowić o dokonaniu wpisu w Systemie Informacyjnym Schengen (SIS) wobec osoby, której dotyczy nakaz.

Wpis ten jest dokonywany zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa Unii Europejskiej w zakresie wpisów w Systemie Informacyjnym Schengen na temat osób do celów przekazywania. Wpis do Systemu Informacyjnego Schengen jest równoważny nakazowi aresztowania, któremu towarzyszą informacje, o których mowa w art. 11 ust. 1.

3. Na okres przejściowy do czasu, gdy możliwe będzie przekazanie przez SIS wszystkich informacji określonych w art. 11, wpis jest równoważny nakazowi aresztowania do czasu otrzymania przez wykonujący nakaz organ sądowy egzemplarza oryginalnego sporządzonego w wymaganej i odpowiedniej formie.

Artykuł 13

Szczegółowe procedury przekazywania nakazu aresztowania

1. Jeśli wydający nakaz organ sądowy nie zna właściwego wykonującego nakaz organu sądowego, wszczyna niezbędne dochodzenie w celu uzyskania tych informacji od państwa wykonującego nakaz.

2. Jeżeli nie jest możliwe skorzystanie z usług SIS, wydający nakaz organ sądowy może skorzystać z usług Międzynarodowej Organizacji Policji Kryminalnej (Interpolu) na potrzeby przekazania nakazu aresztowania.

3. Wydający nakaz organ sądowy może przesłać nakaz aresztowania z zastosowaniem dowolnych bezpiecznych środków zapewniających utworzenie zapisu pisemnego w sposób pozwalający państwu wykonującemu nakaz na stwierdzenie jego autentyczności.

4. Wszelkie trudności wiążące się z przekazywaniem lub stwierdzaniem autentyczności jakiegokolwiek dokumentu niezbędnego do wykonania nakazu aresztowania rozwiązuje się w drodze bezpośrednich kontaktów między zaangażowanymi organami sądowymi lub, odpowiednio do sytuacji, przy zaangażowaniu organów centralnych państw.

5. Jeśli organ otrzymujący nakaz aresztowania nie jest właściwy do jego rozpatrzenia i wykonania, przesyła on automatycznie nakaz aresztowania do właściwego organu swego państwa oraz powiadamia odpowiednio wydający nakaz organ sądowy.

Artykuł 14

Prawa osoby, której dotyczy nakaz

1. W momencie aresztowania osoby, której dotyczy nakaz, wykonujący nakaz właściwy organ sądowy zgodnie z prawem krajowym powiadamia tę osobę o nakazie aresztowania i jego treści, a także o możliwości wyrażenia przez tę osobę zgody na przekazanie wydającemu nakaz organowi sądowemu.

2. Osoba, której dotyczy nakaz, aresztowana w celach wykonania nakazu aresztowania, ma prawo do korzystania z pomocy prawnej i z pomocy tłumacza zgodnie z prawem krajowym państwa wykonującego nakaz.

Artykuł 15

Utrzymanie aresztu wobec osoby

Kiedy osoba zostaje aresztowana na podstawie nakazu aresztowania, wykonujący nakaz organ sądowy podejmuje decyzję, czy wobec osoby tej powinien zostać utrzymany środek zabezpieczający, zgodnie z prawem państwa wykonującego nakaz aresztowania. Osoba ta może być zwolniona tymczasowo w dowolnym terminie zgodnie z prawem krajowym państwa wykonującego nakaz, pod warunkiem że właściwy organ tego państwa podejmie wszelkie środki, jakie uważa za niezbędne, aby zapobiec ucieczce tej osoby.

Artykuł 16

Zgoda na przekazanie

1. Jeśli aresztowana osoba oświadcza, że zgadza się na przekazanie, to wyraża tę zgodę oraz, w odpowiednich przypadkach, zrzeczenie się prawa do skorzystania z zasady szczególności, o której mowa w art. 30 ust. 2, przed wykonującym nakaz organem sądowym zgodnie z prawem krajowym państwa wykonującego nakaz.

2. Każde państwo przyjmuje środki niezbędne, aby zapewnić, że zgoda ta oraz, w odpowiednich przypadkach, zrzeczenie się, o którym mowa w ust. 1, zostały wyrażone w sposób wskazujący, że osoba, której to dotyczy, wyraziła je dobrowolnie i mając pełną świadomość konsekwencji. W tym celu osoba, której dotyczy nakaz, ma prawo do pomocy prawnej.

3. Zgoda oraz, w odpowiednich przypadkach, zrzeczenie się, o których mowa w ust. 1, zostają formalnie zapisane zgodnie z procedurą przewidzianą w prawie krajowym państwa wykonującego nakaz.

4. Z zasady zgoda nie może zostać cofnięta. Każde państwo może przewidzieć, że zgoda oraz, w odpowiednich przypadkach, zrzeczenie się, mogą zostać cofnięte zgodnie z przepisami mającymi zastosowanie na mocy prawa krajowego. W takim przypadku okres między datą wyrażenia zgody i jej cofnięcia nie jest brany pod uwagę przy określaniu terminów ustanowionych w art. 20. Norwegia i Islandia z jednej strony oraz Unia Europejska w imieniu któregośkolwiek z państw członkowskich z drugiej strony mogą w momencie zawarcia niniejszej umowy złożyć deklarację wskazującą, że chciałyby korzystać z tej możliwości, określając procedury, według których cofnięcie zgody jest możliwe, oraz wszelkie zmiany tych procedur.

Artykuł 17

Sądowe przesłuchanie osoby, której dotyczy nakaz

W przypadku gdy osoba aresztowana nie wyraża zgody na jej przekazanie, o czym mowa w art. 16, ma prawo do przesłuchania przez wykonujący nakaz organ sądowy zgodnie z prawem państwa wykonującego nakaz.

Artykuł 18

Decyzja o przekazaniu

1. Decyzję o tym, czy dana osoba ma zostać przekazana, podejmuje wykonujący nakaz organ sądowy w terminach i na warunkach określonych w niniejszej umowie.
2. Jeśli wykonujący organ sądowy uważa informacje przekazane przez państwo wydające nakaz za niewystarczające do podjęcia decyzji o przekazaniu, występuje o bezzwłoczne przekazanie niezbędnych informacji uzupełniających, w szczególności w odniesieniu do art. 4–6, 8 i 11, a także może ustalić termin ich otrzymania, z uwzględnieniem konieczności zachowania terminów określonych w art. 20.
3. Wydający nakaz organ sądowy może w dowolnym terminie przysyłać wszelkie dodatkowe przydatne informacje do wykonującego nakaz organu sądowego.

Artykuł 19

Decyzja w przypadku zbiegu nakazów

1. Jeśli europejski nakaz aresztowania lub nakaz aresztowania dotyczący tej samej osoby został wydany przez co najmniej dwa państwa, decyzję co do tego, który z nakazów aresztowania podlega wykonaniu, podejmuje wykonujący nakaz organ sądowy po wnikliwym rozpatrzeniu wszystkich okoliczności, w szczególności stopnia powagi przestępstw oraz miejsca ich popełnienia, odnośnych dat wydania nakazów aresztowania oraz tego, czy poszczególne nakazy wydano w celach ścigania, czy też pozbawienia wolności lub wykonania środka zabezpieczającego.
2. Przy podejmowaniu decyzji, o której mowa w ust. 1, wykonujący nakaz organ sądowy państwa członkowskiego może zasięgnąć porady Eurojustu.

3. W wypadku zaistnienia konfliktu między nakazem aresztowania a wnioskiem o ekstradycję złożonym przez państwo trzecie, decyzję co do tego, czy pierwszeństwo ma nakaz aresztowania, czy też wniosek o ekstradycję, podejmuje właściwy organ państwa wykonującego nakaz po wnikliwym rozpatrzeniu wszystkich okoliczności, w szczególności tych, o których mowa w ust. 1 oraz wymienionych w mającej tu zastosowanie konwencji.

4. Niniejszy artykuł pozostaje bez uszczerbku dla zobowiązań państw wynikających ze Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego.

Artykuł 20

Terminy i procedury podejmowania decyzji o wykonaniu nakazu aresztowania

1. Nakaz aresztowania stosuje się i wykonuje w trybie przewidzianym dla spraw niecierpiących zwłoki.
2. W przypadku gdy osoba, której dotyczy nakaz, wyraża zgodę na przekazanie, ostateczna decyzja w sprawie wykonania nakazu aresztowania zostaje podjęta w terminie 10 dni od wyrażenia zgody.
3. W pozostałych przypadkach ostateczna decyzja o wykonaniu nakazu aresztowania powinna zostać podjęta w terminie 60 dni po aresztowaniu osoby, której dotyczy nakaz.
4. W szczególnych przypadkach, kiedy nakaz aresztowania nie może zostać wykonany w terminach określonych w ust. 2 lub 3, wykonujący nakaz organ sądowy niezwłocznie powiadamia o tym wydający nakaz organ sądowy, podając przyczynę zwłoki. W takim przypadku terminy mogą zostać przedłużone o następne 30 dni.
5. Unia Europejska, w imieniu każdego państwa członkowskiego, może w czasie zawarcia niniejszej umowy złożyć oświadczenie wskazujące przypadki, w których ust. 3 i 4 nie będą miały zastosowania. Norwegia i Islandia mogą zastosować zasadę wzajemności wobec danych państw członkowskich.
6. Do czasu podjęcia przez wykonujący nakaz organ sądowy ostatecznej decyzji w sprawie nakazu aresztowania, zapewnia on, że warunki materialne niezbędne do skutecznego przekazania tej osoby pozostają spełnione.
7. W przypadku odmowy wykonania nakazu aresztowania należy podać jej przyczynę.

Artykuł 21

Sytuacja przed podjęciem decyzji

1. W przypadku gdy nakaz aresztowania zostaje wydany w celu przeprowadzenia sądowego postępowania karnego, wykonujący organ sądowy musi:
 - a) albo wyrazić zgodę na przesłuchanie osoby, której dotyczy nakaz, zgodnie z art. 22;
 - b) albo wyrazić zgodę na czasowe przekazanie osoby, której dotyczy nakaz.

2. Warunki i czas trwania przekazania czasowego ustala się w drodze wzajemnego porozumienia między organem sądowym wydającym i organem sądowym wykonującym nakaz.

3. W przypadku przekazania czasowego osobie tej należy zapewnić możliwość powrotu do wykonującego nakaz państwa, aby mogła tam wziąć udział w przesłuchaniach jej dotyczących, jako strona w procedurze przekazania.

Artykuł 22

Przesłuchiwanie osoby przed podjęciem decyzji

1. Osobę, której dotyczy nakaz, przesłuchuje organ sądowy w asyście drugiej osoby wyznaczonej zgodnie z prawem obowiązującym w państwie sądu wnioskującego.

2. Osobę, której dotyczy nakaz, przesłuchuje się zgodnie z prawem państwa wykonującego nakaz i na warunkach ustalonych w drodze wzajemnego porozumienia między organem sądowym wydającym i organem sądowym wykonującym nakaz.

3. Aby zapewnić należyte stosowanie niniejszego artykułu oraz ustalonych warunków, wykonujący nakaz właściwy organ sądowy może wyznaczyć inny organ sądowy w swoim państwie do wzięcia udziału w przesłuchaniu osoby, której dotyczy nakaz.

Artykuł 23

Przywileje i immunitety

1. W przypadku gdy osobie, której dotyczy nakaz, przysługuje jakiś przywilej lub immunitet jurysdykcyjny lub egzekucyjny w państwie wykonującym nakaz, bieg terminów, o których mowa w art. 20, rozpoczyna się i liczy od dnia, kiedy wykonujący nakaz organ sądowy zostaje powiadomiony o fakcie, że dany przywilej lub immunitet został uchylony.

2. Państwo wykonujące nakaz zapewnia, że warunki materialne konieczne dla skutecznego przekazania są spełnione w momencie, gdy osobie, której dotyczy nakaz, nie przysługuje już przywilej lub immunitet.

3. W przypadku gdy w sprawie uchylenia przywileju lub immunitetu właściwy jest organ państwa wykonującego nakaz, wykonujący nakaz organ sądowy wzywa go do niezwłocznego wykonania tego uprawnienia. W przypadku gdy w sprawie uchylenia przywileju lub immunitetu właściwy jest organ innego państwa lub organizacji międzynarodowej, o wykonanie tego uprawnienia występuje wydający nakaz organ sądowy.

Artykuł 24

Konkurencyjne wobec siebie zobowiązania międzynarodowe

Niniejsza umowa nie stanowi uszczerbku dla zobowiązań państwa wykonującego nakaz, w przypadku gdy osoba, której dotyczy nakaz, zostaje poddana ekstradycji do tego państwa z państwa trzeciego i w przypadku gdy osoba ta jest chroniona postanowieniami uzgodnienia, na mocy którego została poddana ekstradycji, odnoszącymi się do zasady szczególności. Państwo

wykonujące nakaz podejmuje wszelkie środki niezbędne dla niezwłocznego zwrócenia się o zgodę do państwa, z którego osoba, której dotyczy nakaz, została poddana ekstradycji, tak by mogła ona zostać przekazana państwu, które wydało nakaz aresztowania. Bieg terminów, o których mowa w art. 20, rozpoczyna się od dnia, w którym przestaje mieć zastosowanie zasada szczególności.

Do czasu wydania decyzji państwa, z którego osoba, której dotyczy nakaz, została poddana ekstradycji, państwo wykonujące nakaz zapewnia, że warunki materialne konieczne dla skutecznego przekazania pozostają spełnione.

Artykuł 25

Powiadomienie o decyzji

Wykonujący nakaz organ sądowy niezwłocznie powiadamia wydający nakaz organ sądowy o decyzji w sprawie czynności, które mają zostać podjęte na podstawie nakazu aresztowania.

Artykuł 26

Terminy przekazania

1. Osoba, której dotyczy nakaz, zostaje przekazana tak szybko, jak to możliwe, w dniu uzgodnionym przez zainteresowane organy.

2. Osoba ta zostaje przekazana najpóźniej w terminie 10 dni od daty wydania prawomocnej decyzji w sprawie wykonania nakazu aresztowania.

3. Jeśli przekazanie osoby, której dotyczy nakaz, w terminie określonym w ust. 2 udaremniają okoliczności niezależne od któregośkolwiek z państw, wykonujące i wydające nakaz organy sądowe niezwłocznie porozumiewają się ze sobą i ustalają nowy termin przekazania. W takim przypadku przekazanie ma miejsce w terminie 10 dni od uzgodnionej w ten sposób nowej daty.

4. Wyjątkowo przekazanie może być czasowo odroczone z ważnych przyczyn natury humanitarnej, na przykład gdy zachodzą poważne podstawy do przypuszczenia, że zagrazi to w sposób ewidentny życiu lub zdrowiu osoby, której dotyczy nakaz. Wykonanie nakazu aresztowania ma miejsce w terminie możliwie najkrótszym po ustąpieniu tych podstaw. Wykonujący nakaz organ sądowy niezwłocznie powiadamia wydający nakaz organ sądowy o ustaleniu nowej daty przekazania. W tym przypadku przekazanie ma miejsce w terminie 10 dni od uzgodnionej w ten sposób nowej daty.

5. Po upływie terminów, o których mowa w ust. 2–4, osoba nadal przebywająca w areszcie jest zwalniana.

Artykuł 27

Przekazanie odroczone lub warunkowe

1. Wykonujący nakaz organ sądowy może po podjęciu decyzji o wykonaniu nakazu aresztowania odroczyć przekazanie osoby, której dotyczy nakaz, tak że może ona być sądzona w państwie wykonującym nakaz lub, jeśli jest już skazana, może ona odbywać na swoim terytorium karę orzeczoną wobec niej na podstawie czynu innego niż wymieniony w nakazie aresztowania.

2. Zamiast odroczenia przekazania wykonujący nakaz organ sądowy może czasowo przekazać osobę, której dotyczy nakaz, wydającemu nakaz państwu na warunkach podlegających ustaleniu w drodze wzajemnego porozumienia między wykonującymi i wydającymi nakaz organami sądowymi. Porozumienie to sporządza się na piśmie, a jego warunki wiążą wszystkie organy wydającego nakaz państwa.

Artykuł 28

Tranzyt

1. Każde państwo zezwala na tranzyt przez swoje terytorium przekazywanej osoby, której dotyczy nakaz, pod warunkiem uzyskania informacji o:

- a) tożsamości i obywatelstwie osoby podlegającej nakazowi aresztowania;
- b) istnieniu nakazu aresztowania;
- c) charakterze i prawnej kwalifikacji przestępstwa;
- d) opisie okoliczności przestępstwa, łącznie z datą i miejscem jego popełnienia.

Państwo, w imieniu którego złożono deklarację zgodnie z art. 7 ust. 2 skutkującą tym, że jego obywatele nie będą przekazywani lub że ich przekazanie będzie dozwolone tylko pod pewnymi szczególnymi warunkami, może, na tych samych warunkach, odmówić tranzytu swoich obywateli przez swoje terytorium lub uzależnić ten tranzyt od tych samych warunków.

2. Umawiające się Strony powiadamiają się wzajemnie o wyznaczeniu organu odpowiedzialnego za odbiór wniosków tranzytowych oraz niezbędnych dokumentów, jak również wszelkiej innej korespondencji urzędowej dotyczącej wniosków tranzytowych.

3. Wniosek tranzytowy i informacje wymienione w ust. 1 mogą być kierowane do organu wyznaczonego na mocy ust. 2 przy pomocy dowolnych środków, pod warunkiem że zapewniają one utworzenie zapisu pisemnego. Państwo tranzytu powiadamia o swojej decyzji z zastosowaniem tej samej procedury.

4. Niniejsza umowa nie ma zastosowania w przypadku przewozu drogą lotniczą bez przewidzianej rozkładem lotu przerwy w podróży. Jeżeli dochodzi jednak do nieplanowanego lądowania, państwo wydające nakaz dostarcza organowi wyznaczonemu na mocy ust. 2 informacje przewidziane w ust. 1.

5. W przypadku gdy tranzyt dotyczy osoby, która ma zostać poddana ekstradycji z państwa trzeciego do państwa, niniejszy artykuł będzie miał zastosowanie *mutatis mutandis*. W szczególności uważa się, że wyrażenie „nakaz aresztowania” zdefiniowane w niniejszej umowie zostaje zastąpione przez wyrażenie „wniosek o ekstradycję”.

ROZDZIAŁ 3

SKUTKI PRZEKAZANIA

Artykuł 29

Zaliczenie okresu zatrzymania odbytego w państwie wykonującym nakaz

1. Wydające nakaz państwo zalicza wszystkie okresy zatrzymania zaistniałe w wyniku wykonania nakazu aresztowania do całkowitego okresu pozbawienia wolności, który ma być odbyty w wydającym nakaz państwie jako skutek orzeczenia o pozbawieniu wolności lub wydania środka zabezpieczającego.

2. W tym celu wszystkie informacje dotyczące długości okresu zatrzymania na podstawie nakazu aresztowania osoby, której dotyczy nakaz, zostają przekazane przez wykonujący nakaz organ sądowy lub organ centralny wyznaczony na mocy art. 10 wydającemu nakaz organowi sądowemu w momencie przekazania.

Artykuł 30

Możliwość ścigania za inne przestępstwa

1. Norwegia i Islandia z jednej strony oraz Unia Europejska w imieniu któregośkolwiek z państw członkowskich z drugiej strony mogą powiadomić się wzajemnie, że w stosunkach państw z innymi państwami, których dotyczy taka sama procedura powiadamiania, domniemana jest zgoda na ściganie, skazanie lub zatrzymanie w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka zabezpieczającego w związku z przestępstwem popełnionym przed przekazaniem osoby innym niż to, z powodu którego osoba została przekazana, chyba że w przypadku szczególnym organ sądowy wykonujący nakaz stanowi inaczej w swojej decyzji w sprawie przekazania.

2. Z wyjątkiem przypadków określonych w ust. 1 i 3 osoba przekazana nie może być ścigana, skazana lub w inny sposób pozbawiona wolności za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem inne niż to, za które została przekazana.

3. Ustęp 2 nie ma zastosowania w następujących przypadkach:

- a) kiedy osoba mająca możliwość opuszczenia terytorium państwa, któremu została przekazana, nie uczyniła tego w terminie 45 dni od swego ostatecznego zwolnienia lub wróciła na to terytorium po opuszczeniu go;
- b) przestępstwo nie podlega karze pozbawienia wolności lub środkowi zabezpieczającemu;
- c) postępowanie karne nie daje podstaw do zastosowania środków ograniczających wolność osobistą;

- d) kiedy osoba może podlegać karze lub środkowi niepolegającemu na pozbawieniu wolności, co w szczególności dotyczy kary finansowej lub środka zastosowanego w jej miejsce, nawet jeśli kara lub środek daje podstawy do ograniczenia wolności osobistej tej osoby;
- e) kiedy osoba wyraziła zgodę na przekazanie jej, odpowiednio do okoliczności, w tym samym czasie, kiedy zrzekła się prawa do skorzystania z zasady szczególności, zgodnie z art. 16;
- f) kiedy osoba po jej przekazaniu w sposób jednoznaczny zrzeka się prawa do skorzystania z zasady szczególności w odniesieniu do konkretnych przestępstw poprzedzających jej przekazanie. Zrzeczenie się następuje przed właściwymi organami sądowymi wydającego nakaz państwa i zostaje zapisane zgodnie z prawem krajowym tego państwa. Zrzeczenie się sporządza się w taki sposób, aby jego brzmienie wyraźnie świadczyło, iż osoba ta uczyniła to dobrowolnie i mając pełną świadomość konsekwencji. W tym celu osoba ta ma prawo do korzystania z pomocy prawnej;
- g) w przypadku gdy wykonujący nakaz organ sądowy, który przekazał osobę, wyraża zgodę zgodnie z ust. 4.

4. Z wnioskiem o wyrażenie zgody występuje się do wykonującego nakaz organu sądowego, z załączeniem informacji określonych w art. 11 ust. 1 oraz tłumaczenia, o którym mowa w art. 11 ust. 2. Zgodę taką wyraża się, gdy przestępstwo, w związku z którym jest ona wymagana, podlega obowiązkowi przekazania osoby zgodnie z niniejszą umową. Zgody odmawia się w przypadkach, o których mowa w art. 4, a ponadto można jej nie udzielić jedynie z powodów, o których mowa w art. 5 lub art. 6 ust. 2 i art. 7 ust. 2. Decyzję podejmuje się nie później niż w terminie 30 dni po otrzymaniu wniosku. W przypadku sytuacji określonych w art. 8 państwo wydające nakaz musi udzielić określonych w nim gwarancji.

Artykuł 31

Przekazanie lub następująca po nim ekstradycja

1. Norwegia i Islandia z jednej strony oraz Unia Europejska w imieniu któregośkolwiek z państw członkowskich z drugiej strony mogą powiadomić się wzajemnie, że w stosunkach państw z innymi państwami, których dotyczy taka sama procedura powiadamiania, domniemana jest zgoda na przekazanie osoby do państwa innego niż państwo wykonujące nakaz na mocy nakazu aresztowania za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem, chyba że w przypadku szczególnym wykonujący nakaz organ sądowy postanowi inaczej w swojej decyzji w sprawie przekazania.

2. W każdym przypadku osoba, która została przekazana państwu wydającemu nakaz na mocy nakazu aresztowania, może bez zgody państwa wykonującego nakaz zostać przekazana do państwa innego niż państwo wykonujące nakaz na mocy nakazu aresztowania wydanego za przestępstwo popełnione przed jej przekazaniem w następujących przypadkach:

- a) gdy osoba, której dotyczy nakaz, miała możliwość opuszczenia terytorium państwa, do którego została przekazana,

i nie uczyniła tego przed upływem 45 dni od swego ostatecznego zwolnienia lub wróciła na to terytorium po jego opuszczeniu;

- b) gdy osoba, której dotyczy nakaz, wyraża zgodę na jej przekazanie do państwa innego niż państwo wykonujące nakaz na mocy nakazu aresztowania. Zgodę wyraża się przed właściwymi organami sądowymi państwa wydającego nakaz i zapisuje się ją zgodnie z prawem krajowym tego państwa. Zapis sporządza się w sposób jednoznacznie świadczący, że osoba, której to dotyczy, wyraziła ją dobrowolnie i mając pełną świadomość konsekwencji. W tym celu osoba, której dotyczy nakaz, ma prawo do skorzystania z pomocy prawnej;
- c) gdy osoby, której dotyczy nakaz, nie obejmuje zasada szczególności zgodnie z art. 30 ust. 3 lit. a), e), f) i g).

3. Wykonujący nakaz organ sądowy wyraża zgodę na przekazanie osoby do innego państwa zgodnie z następującymi zasadami:

- a) wniosek o wyrażenie zgody zostaje złożony zgodnie z art. 12 i towarzyszą mu informacje określone w art. 11 ust. 1 oraz tłumaczenie określone w art. 11 ust. 2;
- b) zgodę wyraża się, gdy samo przestępstwo, w związku z którym się o nią wnioskuje, pociąga za sobą przekazanie osoby zgodnie z przepisami niniejszej umowy;
- c) decyzja zostaje podjęta nie później niż przed upływem 30 dni po otrzymaniu wniosku;
- d) nie wyraża się zgody w przypadkach, o których mowa w art. 4, a ponadto można odmówić jej wyrażenia jedynie na podstawach, o których mowa w art. 5 lub 6 ust. 2 i art. 7 ust. 2.

W sytuacjach, o których mowa w art. 8, państwo wydające nakaz musi udzielić przewidzianych w nim gwarancji.

4. Nie naruszając ust. 1, osoba przekazana na mocy nakazu aresztowania nie zostaje poddana ekstradycji do państwa trzeciego bez zgody właściwego organu państwa, które tę osobę przekazało. Zgodę taką wyraża się zgodnie z konwencjami, którymi to państwo jest związane, jak również zgodnie z jego prawem krajowym.

Artykuł 32

Przekazywanie mienia

1. Na wniosek wydającego nakaz organu sądowego lub z własnej inicjatywy wykonujący nakaz organ sądowy, zgodnie ze swoim prawem krajowym, zajmuje i przekazuje mienie, które:

- a) może być potrzebne jako dowód; lub
- b) zostało uzyskane przez osobę, której dotyczy nakaz, w wyniku przedmiotowego przestępstwa.

2. Mienie, o którym mowa w ust. 1, przekazuje się nawet wówczas, gdy nakazu aresztowania nie można wykonać z uwagi na zgon lub ucieczkę osoby, której dotyczy nakaz.

3. Jeżeli mienie, o którym mowa w ust. 1, podlega zajęciu lub konfiskacie na terytorium państwa wykonującego nakaz, państwo to może, jeśli mienie jest potrzebne w związku z toczącym się sądownym postępowaniem karnym, czasowo przetrzymać je lub przekazać je państwu wydającemu nakaz, pod warunkiem jego zwrotu.

4. Chronione są wszelkie prawa, jakie państwo wykonujące nakaz lub strony trzecie mogły nabyć w odniesieniu do mienia, o którym mowa w ust. 1. W przypadku gdy prawa takie istnieją, państwo wydające nakaz zwraca mienie bez opłat państwu wykonującemu nakaz jak najszybciej po zakończeniu postępowania karnego.

Artykuł 33

Wydatki

1. Wydatki poniesione na terytorium państwa wykonującego nakaz na wykonanie nakazu aresztowania są ponoszone przez to państwo.

2. Wszelkie inne wydatki są ponoszone przez państwo wydające nakaz.

ROZDZIAŁ 4

PRZEPISY OGÓLNE I KOŃCOWE

Artykuł 34

Stosunek do innych instrumentów prawnych

1. Bez uszczerbku dla ich stosowania w relacjach między państwami a państwami trzecimi, niniejsza umowa od dnia jej wejścia w życie zastępuje odnośne przepisy następujących konwencji mających zastosowanie w dziedzinie ekstradycji w stosunkach między Norwegią i Islandią z jednej strony i państwami członkowskimi z drugiej strony:

- a) Europejska konwencja o ekstradycji z dnia 13 grudnia 1957 r., jej Protokół dodatkowy z dnia 15 października 1975 r., jej drugi Protokół dodatkowy z dnia 17 marca 1978 r. oraz Europejska konwencja o zwalczaniu terroryzmu z dnia 27 stycznia 1977 r. w kwestiach dotyczących ekstradycji, zmieniona Protokołem z 2003 r. po jego wejściu w życie;
- b) tytuł III rozdział 4 Konwencji wykonawczej z dnia 19 czerwca 1990 r. do Układu z Schengen z dnia 14 czerwca 1985 r. w sprawie stopniowego znoszenia kontroli na wspólnych granicach;
- c) postanowienia konwencji UE o ekstradycji z lat 1995 i 1996 związane z Układem z Schengen w zakresie, w którym są obowiązujące.

2. Państwa mogą nadal stosować się do umów lub uzgodnień dwustronnych lub wielostronnych obowiązujących w dniu zawarcia niniejszej umowy w zakresie pozwalającym na rozszerzenie i pogłębienie celów niniejszej umowy oraz służącym upraszczaniu lub dalszemu ułatwianiu procedur przekazywania osób podlegających nakazowi aresztowania. Umawiające się Strony powiadamiają się wzajemnie o tego rodzaju umowach lub uzgodnieniach.

3. Państwa mogą zawierać dwustronne lub wielostronne umowy lub dokonywać takich uzgodnień po wejściu w życie niniejszej umowy w zakresie pozwalającym na rozszerzenie i pogłębienie przepisów niniejszej umowy oraz służącym upraszczaniu lub dalszemu ułatwianiu procedur przekazywania osób podlegających nakazowi aresztowania, w szczególności przez ustalanie terminów krótszych niż określone w art. 20, przez rozszerzenie listy przestępstw zawartej w art. 3 ust. 4, przez dalsze ograniczanie podstaw do odmowy wymienionych w art. 4 i 5 lub przez obniżanie progu przewidzianego w art. 3 ust. 1 lub 4.

Umowy i uzgodnienia, o których mowa w akapicie pierwszym, nie mogą w żadnym przypadku wpływać na stosunki z państwami, które nie są ich stronami.

Umawiające się Strony powiadamiają się również wzajemnie o wszelkich nowych umowach lub uzgodnieniach, o których mowa w akapicie pierwszym, w terminie trzech miesięcy od ich podpisania.

4. W przypadku gdy konwencje lub porozumienia, o których mowa w ust. 1, stosuje się do terytoriów państw lub terytoriów, za których stosunki zewnętrzne odpowiedzialne jest państwo, a do których niniejsza umowa nie ma zastosowania, instrumenty te nadal regulują stosunki nawiązane między tymi terytoriami i pozostałymi państwami.

Artykuł 35

Przepis przejściowy

1. Wnioski o ekstradycję otrzymane przed dniem wejścia w życie niniejszej umowy będą nadal podlegały istniejącym instrumentom prawnym odnoszącym się do ekstradycji. Do wniosków otrzymanych po tym terminie stosuje się niniejsza umowę.

2. Norwegia i Islandia z jednej strony oraz Unia Europejska w imieniu któregośkolwiek z państw członkowskich z drugiej strony mogą wraz z powiadomieniem przewidzianym w art. 38 ust. 1 złożyć oświadczenie, że – jako państwo wykonujące nakaz – państwo to będzie nadal stosować system ekstradycji mający zastosowanie przed wejściem w życie niniejszej umowy w odniesieniu do przestępstw popełnionych przed datą określoną w umowie. Wspomniana data nie może być późniejsza niż data wejścia w życie niniejszej umowy. Wspomniane oświadczenie może zostać wycofane w dowolnym terminie.

Artykuł 36

Rozstrzygnięcie sporów

Wszelkie spory między albo Islandią, albo Norwegią a państwem członkowskim Unii Europejskiej dotyczące interpretacji lub stosowania niniejszej umowy mogą być przekazywane przez stronę sporu na posiedzeniu przedstawicieli rządów państw członkowskich Unii Europejskiej oraz Islandii i Norwegii w celu rozstrzygnięcia sporu w terminie sześciu miesięcy.

Artykuł 37

Orzecznictwo

W celu osiągnięcia jak najbardziej jednolitego stosowania i interpretacji postanowień niniejszej umowy Umawiające się Strony poddają ciąglemu przeglądowi rozwój orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, a także rozwój orzecznictwa właściwych sądów w Islandii i Norwegii odnoszące się do tych postanowień oraz do postanowień podobnych instrumentów dotyczących przekazywania osób. W tym celu zostanie ustanowiony mechanizm zapewniający regularne wzajemne przekazywanie sobie wyżej wymienionego orzecznictwa.

Artykuł 38

Powiadamianie, deklaracje, wejście w życie

1. Umawiające się Strony będą się wzajemnie powiadamiały o ukończeniu procedur wymaganych w celu wyrażenia zgody na przyjęcie zobowiązań wynikających z niniejszej umowy.

2. Przy powiadamianiu zgodnie z ust. 1 Umawiające się Strony złożą wszelkie powiadomienia lub deklaracje przewidziane w art. 5 ust. 2, art. 9 ust. 3, art. 28 ust. 2 i art. 34 ust. 2 niniejszej umowy i mogą złożyć wszelkie powiadomienia lub deklaracje przewidziane w art. 3 ust. 4, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 2, art. 10 ust. 1, art. 11 ust. 2, art. 16 ust. 4, art. 20 ust. 5, art. 30 ust. 1, art. 31 ust. 1 oraz art. 35 ust. 2 niniejszej umowy. Deklaracje lub powiadomienia, o których mowa w art. 3 ust. 4, art. 10 ust. 1 i art. 11 ust. 2, można złożyć w każdej chwili. Deklaracje lub powiadomienia, o których mowa w art. 9 ust. 3 i art. 28 ust. 2, można zmieniać, a te, o których mowa w art. 5 ust. 2, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 2, art. 10 ust. 1, art. 16 ust. 4, art. 20 ust. 5, art. 34 ust. 2 i art. 35 ust. 2, można wycofać w każdej chwili.

3. W przypadku gdy Unia Europejska składa takie deklaracje lub powiadomienia, wskazuje, do których państw członkowskich deklaracja ma zastosowanie.

4. Niniejsza umowa wchodzi w życie pierwszego dnia trzeciego miesiąca następującego po dniu, w którym Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej stwierdzi spełnienie wszystkich wymagań formalnych dotyczących wyrażenia przez Umawiające się Strony zgody na niniejszą umowę.

Artykuł 39

Przystąpienie nowych państw

Przystąpienie nowych państw członkowskich do Unii Europejskiej stwarza uprawnienia i zobowiązania wynikające z niniejszej umowy między tymi nowymi państwami członkowskimi a Islandią i Norwegią.

Artykuł 40

Wspólny przegląd

Umawiające się Strony uzgadniają, że dokonają wspólnego przeglądu niniejszej umowy nie później niż 5 lat po jej wejściu w życie, a w szczególności deklaracji złożonych na mocy art. 3 ust. 2, art. 6 ust. 2, art. 7 ust. 2 i art. 20 ust. 5 niniejszej umowy. W przypadku gdy deklaracje, o których mowa w art. 7 ust. 2, nie zostaną przedłużone, wygasną one 5 lat po wejściu niniejszej umowy w życie. Przegląd będzie dotyczył zwłaszcza praktycznego wprowadzania w życie, interpretacji oraz rozwoju umowy, może też obejmować takie zagadnienia jak konsekwencje dalszego rozwoju Unii Europejskiej w odniesieniu do przedmiotu niniejszej umowy.

Artykuł 41

Wypowiedzenie

1. Niniejsza umowa może zostać wypowiedziana przez Umawiające się Strony. W przypadku wypowiedzenia przez Islandię lub Norwegię niniejsza umowa zachowa ważność między Unią Europejską a Umawiającą się Stroną, z którą nie została wypowiedziana.

2. Wypowiedzenie niniejszej umowy zgodnie z ust. 1 staje się skuteczne sześć miesięcy po złożeniu powiadomienia o wypowiedzeniu. Procedury rozpatrywania wniosków o przekazanie osób, które do tego czasu nie zostały jeszcze rozpatrzone, będą wykonywane zgodnie z postanowieniami niniejszej umowy.

Artykuł 42

Depozytariusz

1. Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej działa w charakterze depozytariusza niniejszej umowy.

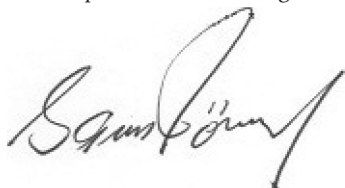
2. Depozytariusz podaje do publicznej wiadomości wszelkie powiadomienia lub deklaracje przekazywane w związku z niniejszą umową.

Sporządzono w Wiedniu dnia 28 czerwca 2006 r. w jednym egzemplarzu w językach: islandzkim, norweskim, angielskim, czeskim, duńskim, estońskim, fińskim, francuskim, greckim, hiszpańskim, irlandzkim, litewskim, łotewskim, maltańskim, niderlandzkim, niemieckim, polskim, portugalskim, słowackim, słoweńskim, szwedzkim, węgierskim i włoskim, przy czym teksty w każdym z tych języków są na równi autentyczne.

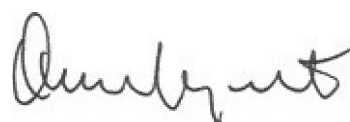
Fyrir hönd Evrópusambandsins
 For Den europeiske union
 Por la Unión Europea
 Za Evropskou unii
 For den Europæiske Union
 Für die Europäische Union
 Euroopa Liidu nimel
 Για την Ευρωπαϊκή Ένωση
 For the European Union
 Pour l'Union européenne
 Thar ceann an Aontais Eorpaigh
 Per l'Unione europea
 Eiropas Savienības vārdā
 Europos Sąjungos vardu
 Az Európai Unió részéről
 Għall-Unjoni Ewropea
 Voor de Europese Unie
 W imieniu Unii Europejskiej
 Pela União Europeia
 Za Európsku úniu
 Za Evropsko unijo
 Euroopan unionin puolesta
 På Europeiska unionens vägnar

Fyrir hönd lýðveldisins Íslands
 For Republikken Island
 Por la República de Islandia
 Za Íslandskou republiku
 For Republikken Island
 Für die Republik Island
 Íslandi Vabariigi nimel
 Για τη Δημοκρατία της Ισλανδίας
 For the Republic of Iceland
 Pour la République d'Islande
 Thar ceann Phoblacht na hÍoslainne
 Per la Repubblica d'Islanda
 Islandes Republikas vārdā
 Islandijos Respublikos vardu
 Az Ízlandi Köztársaság részéről
 Għar-Repubblika ta' l-Ízlanda
 Voor de Republiek IJsland
 W imieniu Republiki Islandii
 Pela República da Islândia
 Za Íslandskú republiku
 Za Republiko Islandijo
 Islannin tasavallan puolesta
 På Republiken Islands vägnar

Fyrir hönd Konungsríkisins Noregs
 For Kongeriket Norge
 Por el Reino de Noruega
 Za Norské královstvi
 For Kongeriget Norge
 Für das Königreich Norwegen
 Norra Kuningriigi nimel
 Για το Βασίλειο της Νορβηγίας
 For the Kingdom of Norway
 Pour le Royaume de Norvège
 Thar ceann Ríocht na hIorua
 Per il Regno di Norvegia
 Norvēģijas Karalistes vārdā
 Norveģijos Karalystės vardu
 A Norvég Királyság részéről
 Għar-Renju tan-Norveġja
 Voor het Koninkrijk Noorwegen
 W imieniu Królestwa Norwegii
 Pelo Reino da Noruega
 Za Nórske kráľovstvo
 Za Kraljevino Norveško
 Norjan kuningaskunnan puolesta
 På Konungariket Norges vägnar

ZAŁĄCZNIK

NAKAZ ARESZTOWANIA ⁽¹⁾

Niniejszy nakaz został wydany przez właściwy organ sądowy. Wnoszę o aresztowanie wymienionej powyżej osoby i jej przekazanie organom sądowym w celu prowadzenia przeciwko niej postępowania karnego lub wykonania kary pozbawienia wolności albo innego środka polegającego na pozbawieniu wolności ⁽²⁾.

a) Informacje dotyczące tożsamości osoby ściganej:

Nazwisko:

Imię (imiona):

Nazwisko rodowe (jeżeli dotyczy):

Pseudonimy (jeżeli dotyczy):

Płeć:

Obywatelstwo:

Data urodzenia:

Miejsce urodzenia:

Miejsce zamieszkania i/lub znany adres:

Język lub języki zrozumiałe dla osoby ściganej (jeżeli są znane):

Znaki szczególne/rysunek osoby ściganej:

Fotografia i odciski palców osoby ściganej – jeśli są one dostępne i możliwe jest ich przekazanie – lub dane umożliwiające kontakt z osobą, która może przekazać te informacje, lub profil DNA (w przypadku gdy takie dokumenty są dostępne, jednak nie zostały załączone)

b) Orzeczenie stanowiące podstawę wydania nakazu aresztowania:

1. Nakaz aresztowania lub orzeczenie sądowe mające ten sam skutek:

Rodzaj:

2. Prawomocny wyrok:

Sygnatura akt:

⁽¹⁾ Nakaz ten ma być stosowany zgodnie z umową z dnia 28 czerwca 2006 r. między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii w sprawie procedury wydawania osób między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią. Jeżeli jednak organ sądowy państwa członkowskiego Unii Europejskiej zamierza, zgodnie z art. 12 ust. 2 i 3 tej umowy, dokonać wpisu do Systemu Informacyjnego Schengen wobec danej osoby, formularz europejskiego nakazu aresztowania, załączony do decyzji ramowej (2002/584/WSiSW) z dnia 13 czerwca 2002 r. w sprawie europejskiego nakazu aresztowania i procedury wydawania osób między państwami członkowskimi, jest uważany za równoważny formularzowi znajdującemu się w niniejszym dokumencie do celów tej umowy.

⁽²⁾ Niniejszy nakaz należy sporządzić na piśmie w jednym z języków urzędowych państwa wykonania nakazu, jeżeli jest ono znane, lub w innym języku dopuszczalnym przez to państwo, albo należy go przetłumaczyć na jeden z tych języków.

c) Informacje dotyczące wymiaru kary:

1. Górna granica kary pozbawienia wolności albo innego środka polegającego na pozbawieniu wolności, które mogą zostać orzeczone za dane przestępstwo (przestępstwa):

.....

2. Wymiar orzeczonej kary pozbawienia wolności lub innego środka polegającego na pozbawieniu wolności:

.....

Wymiar kary, jaka pozostała do odbycia:

.....

d) Orzeczenie wydane zaocznie oraz:

- Osobie ściganej zostało osobiście doręczone wezwanie lub w inny sposób została ona poinformowana o terminie i miejscu rozprawy, w wyniku której zostało wydane orzeczenie zaoczne

lub

- Osobie ściganej nie zostało osobiście doręczone wezwanie ani w inny sposób nie została ona poinformowana o terminie i miejscu rozprawy, w wyniku której wydane zostało orzeczenie zaoczne, ale po przekazaniu przysługują jej niżej wymienione gwarancje prawne (gwarancje takie mogą być udzielone wcześniej).....

Proszę wskazać gwarancje prawne

.....

e) Przestępstwa:

Niniejszy nakaz odnosi się ogółem do: przestępstw.

Okoliczności popełnienia przestępstwa (przestępstw), łącznie z określeniem czasu, miejsca i formy współdziałania w przestępstwie (przestępstwach) osoby ściganej:

.....

Kategoria i kwalifikacja prawna przestępstwa (przestępstw) oraz przepis prawny/kodeks mające zastosowanie:

.....

- I. Poniższe informacje mają zastosowanie wyłącznie w przypadku, w którym zarówno państwo wydania nakazu, jak i państwo jego wykonania złożyły deklarację zgodnie z art. 3 ust. 4 umowy: w stosownych przypadkach proszę zaznaczyć jedno lub więcej przestępstw, zdefiniowanych zgodnie z prawem państwa wydania nakazu, które zagrożone są w tym państwie karą co najmniej 3 lat pozbawienia wolności lub za które można orzec inne środki polegające na pozbawieniu wolności co najmniej w tym samym wymiarze:

- udział w organizacji przestępczej;
- terroryzm;
- handel ludźmi;
- seksualne wykorzystywanie dzieci i pornografia dziecięca;
- nielegalny obrót środkami odurzającymi i psychotropowymi;
- nielegalny obrót bronią, amunicją i materiałami wybuchowymi;

- korupcja;
- oszustwo, w tym oszustwo na szkodę interesów finansowych Wspólnot Europejskich w rozumieniu Konwencji z dnia 26 lipca 1995 r. o ochronie interesów finansowych Wspólnot Europejskich;
- pranie dochodów z przestępstwa;
- fałszowanie pieniędzy, w tym euro;
- przestępczość komputerowa;
- przestępstwa przeciwko środowisku naturalnemu, w tym nielegalny obrót zagrożonymi gatunkami zwierząt oraz zagrożonymi gatunkami roślin i ich odmianami;
- udzielenie pomocy w nielegalnym przekroczeniu granicy lub pobycie;
- zabójstwo, spowodowanie ciężkiego uszczerbku na zdrowiu;
- nielegalny obrót organami i tkankami ludzkimi;
- uprowadzenie osoby, bezprawne pozbawienie wolności i wzięcie zakładników;
- rasizm i ksenofobia;
- kradzież w formie zorganizowanej lub rozbój z użyciem broni;
- nielegalny obrót dobrami kultury, w tym antykami i dziełami sztuki;
- sprzeniewierzenie cudzego mienia;
- wymuszenie rozbójnicze;
- podrabianie i piractwo produktów;
- fałszowanie dokumentów urzędowych i obrót takimi dokumentami;
- fałszowanie środków płatniczych;
- nielegalny obrót hormonami i innymi substancjami wzrostu;
- nielegalny obrót materiałami jądrowymi lub radioaktywnymi;
- obrót kradzionymi samochodami;
- zgwałcenie;
- podpalenie;
- przestępstwa należące do właściwości Międzynarodowego Trybunału Karnego;
- porwanie statku wodnego lub powietrznego;
- sabotaż.

II. Szczegółowy opis przestępstwa lub przestępstw nieobjętych punktem I:

.....

f) Inne istotne okoliczności sprawy (informacje fakultatywne):

(Uwaga: Opis może obejmować uwagi na temat eksterytorialności, przerwania biegu przedawnienia i innych skutków przestępstwa)

.....

g) Niniejszy nakaz odnosi się również do zajęcia i wydania przedmiotów mogących stanowić dowody w sprawie:

Niniejszy nakaz odnosi się również do zajęcia i wydania przedmiotów uzyskanych przez osobę ściganą w wyniku przestępstwa:

Opis przedmiotów (i miejsce, gdzie one się znajdują) (jeżeli jest ono znane):

.....

h) Przepięstwo (przepięstwa), w związku z którym (którymi) wydany został niniejszy nakaz, jest (są) zagrożone karą dożywotnego pozbawienia wolności lub środkiem polegającym na dożywotnym pozbawieniu wolności lub też orzeczono za nie taką karę lub środek:

państwo wydające nakaz na wniosek państwa wykonującego udzieli zapewnienia, że:

— ponownie zbada wymierzoną karę lub środek – na wniosek lub najpóźniej po dwudziestu latach,

i (lub)

— zachęci do zastosowania prawa łaski, o co osoba ta ma prawo się ubiegać na mocy prawa lub praktyki obowiązujących w wydającym nakaz państwie, w celu niewykonywania tej kary lub środka.

i) Organ sądowy, który wydał nakaz:

Nazwa:

.....

Imię i nazwisko jego przedstawiciela ⁽¹⁾:

.....

Pełniona funkcja (tytuł lub stopień służbowy):

.....

Sygnatura akt:

Adres:

.....

Numer telefonu: (z numerem kierunkowym kraju i strefy lub miasta) (...)

Numer faksu (z numerem kierunkowym kraju i strefy lub miasta) (...)

E-mail:

Dane osoby, z którą należy kontaktować się w celu dokonania ustaleń dotyczących przekazania osoby ściganej:

.....

.....

W przypadku wyznaczenia organu centralnego do pośredniczenia w przekazywaniu nakazów aresztowania i w ich urzędowym odbiorze:

Nazwa organu centralnego:

.....

Osoba wyznaczona do kontaktu (tytuł lub stopień służbowy oraz imię i nazwisko):

.....

Adres:

.....

Numer telefonu: (z numerem kierunkowym kraju i strefy lub miasta) (...)

Numer faksu: (z numerem kierunkowym kraju i strefy lub miasta) (...)

E-mail:

Podpis przedstawiciela organu sądowego, który wydał nakaz:

.....

Nazwisko:

Pełniona funkcja (tytuł lub stopień służbowy):

Data:

Pieczęć urzędowa (jeżeli dostępna)

⁽¹⁾ W różnych wersjach językowych znajdzie się odniesienie do „osoby upoważnionej” (ang. „holder”) przez organ sądowy.

Oświadczenie Umawiających się Stron Umowy między Unią Europejską a Republiką Islandii i Królestwem Norwegii w sprawie procedury przekazywania osób między państwami członkowskimi Unii Europejskiej a Islandią i Norwegią:

„Umawiające się Strony uzgadniają, że będą, w odpowiednich przypadkach, konsultowały się, kiedy Republika Islandii lub Królestwo Norwegii, lub jedno z państw członkowskich Unii Europejskiej stwierdzą, że istnieje do tego okazja, aby umożliwić jak najskuteczniejsze wykorzystanie niniejszej umowy, w tym również – w celu zapobieżenia jakimkolwiek sporom dotyczącym praktycznego wprowadzania w życie i interpretacji niniejszej umowy. Konsultacja ta zostanie przeprowadzona w najdogodniejszy sposób, uwzględniając istniejące struktury współpracy.”

Deklaracja Unii Europejskiej:

„Unia Europejska oświadcza, że zgodnie z drugim zdaniem art. 9 ust. 2 wyznaczenie ministra sprawiedliwości jako organu właściwego do wykonania nakazu aresztowania będzie wykorzystywane jedynie przez Republikę Federalną Niemiec, Królestwo Danii, Republikę Słowacką oraz Królestwo Niderlandów.

Unia Europejska oświadcza, że państwa członkowskie będą stosowały art. 20 ust. 3 i 4 niniejszej umowy zgodnie ze swoimi krajowymi zasadami dla podobnych przypadków.”
